

Chapter 1

คนสองประเภทที่ชอบปรากฏตัวอยู่ตาม
บ้านผีสิง คือคนเร่ร่อนไม่มีบ้านซุกหัวนอน
กับเด็กหนุ่มจอมที่มชนิด
ทำอะไรก็รักเขาไม่หาย

ปลายเดือนสิงหาคม ยามย่ำค่ำในฤดูที่อากาศร้อนที่สุด อาทิตย์

อัสดงสีส้มแดงส่องสว่าง อุณหภูมิอันร้อนแรงทำให้ห้องเหม็นอับราวกับเสียการควบคุม น้ำในร่างกายทะลักออกมาไม่หยุด พายุฝนฟ้าคะนองช่วงบ่ายไม่ได้ช่วยคลายความร้อนอ้าวลงเลยแม้แต่น้อย อีกทั้งไอน้ำที่ระเหยไปในอากาศกลับยิ่งทำให้อบอ้าวเหนียวตัวกว่าเดิม

"นักเรียนใหม่เริ่มย้ายเข้าหอพักได้ฟຽ່งนี้ตอนเช้า" ในห้องพนักงานรักษาความปลอดภัยมีคุณลุงคนหนึ่ง ผมสีค้ำแซมเทาของเขาทั้งสั้นและยุ่งเหยิง สวมแว่นค้ำอันใหญ่เหมือนจอมพลคักกลาส แม็กอาร์เธอร์ เขาเลื่อนเปิดหน้าต่างบานเล็กเหนือค้ำแผงกระจก ก่อนพ่นค้ำพูดประโยคนี้ด้วยสีหน้าบูดบึ้งใส่นักเรียนที่มารบกวเวลาพักผ່อน

"ว่าไงนะครับ" เฟิงผิงหันคกใจมาก ไอคกริมแห่งรสผลไม้ในมือละลายหยดลงบนพื้น ร่วงใส่ร่องเท้าแตะแบบหนีบที่สวมอยู่ เขาเงยหน้าขึ้นมองหอพักนักเรียนค้ำนหลังห้องรักษาความปลอดภัย อาคารสีฟ้าอ่อนทั้งหลังมีคสนิท เป็นที่แน่ชัดว่าเวลานี้ไม่มีใครอยู่ข้างใน แต่เขายังไม่ยอมแพ้ "แต่ในใบประกาศเขียนไว้ว่านักเรียนใหม่เริ่มย้ายเข้าหอได้วันที่ 24 กรกฎาคมนะครับ!"

"เธอไปอ่านคู่มือรอบให้แน่ใจคใหม่" เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลหมวดคิ้ว หยิบซาค้ำยื่นที่ใส่แผ่นมะนาวผ่านเค็มแก้วบนโต๊ะขึ้นจับ แล้วร้องเตือนด้วยควมรำคาญว่า "ปิดหน้าต่างซะ เดียวแอร์ออกหมค!"

เฟิงผิงหันเทของทั้งหมคในกระเป๋าลงบนพื้น ภายในพริบตาเดียว

ภูเขาของขบเคี้ยวลูกย่อมก็ผุดขึ้นตรงหน้า ไม่ว่าจะของควา ของหวาน ของร้อน ของเย็น มีครบทุกอย่าง ไอเย็นสีขาวกระจายออกมาจากกล่อง ไอศกรีมแท่งที่มัดไว้กับถุงเก็บความเย็น ส่วนด้านข้างนั้นคือโก๋ทอดเกลือที่ส่งกลิ่นหอมของเนื้อทอดกับกระเทียมสับฟุ้งไปในอากาศ

ผู้ดูแลหมวดก็वलางเปิดหน้าต่าง "นี่มาตั้งแคมป์บนภูเขาหรือออกอยากหนีภัยธรรมชาติหรือยัง"

"ผมนึกว่าวันนี้นักเรียนใหม่ย้ายเข้าวันแรก เลยซื้อของกินมาเมื่อรุมเมตกับพวกเพื่อนนักเรียนนะครับ" เฟิงผิงหลันสาละวันรื้ออยู่นานสองนานก็ยังหาของที่ต้องการไม่พบ เขาเกาหัวแกรกรๆ "แปลกจริง...หายไปไหนแล้ว...อ้อ! จริงด้วย"

เขานึกขึ้นได้ว่า ก่อนหน้านี้ตอนกินมะม่วงอยู่บนรถไฟ เขาหยิบใบประกาศมาเช็ดมือกับห่อเปลือกมะม่วงไปเรียบร้อยแล้ว

"ทิ้งไปแล้วใช่ไหม" ผู้ดูแลจิตบาเยนอีกอีก พลางถามอย่างไม่สบอารมณ์

"ใช่ครับ แต่ผมแน่ใจว่าบนใบประกาศเขียนว่าวันที่ 24 เดือนกรกฎาคมแน่นอน ห้องผมคือห้อง 384 ครับ" เฟิงผิงหลันเลียไอศกรีมที่กำลังจะหยดลงพื้น เอียงหัวทำท่าครุ่นคิด "เอ...ไม่แน่ว่าทุกคนอาจจะจำวันผิดกันหมด เลยมาเข้าไปหนึ่งวัน มีแต่ผมนี่ละที่มาถึงตรงเวลา ฮ่าๆ"

เจ้าหน้าที่ไม่เข้าไปด้วย

"จะยังไงผมก็มาเร็วไปแต่วันเดียวเอง หรือจะพูดให้ถูกกว่านั้น อีกแค่หกชั่วโมงก็ถึงวันที่ 25 กรกฎาคมแล้ว ช่วยผ่อนปรนให้ผมเข้าไปก่อนได้ไหม ผมจะไม่ก่อปัญหาอะไรเด็ดขาด ขอรับรองละครับ!" เฟิงผิงหลันพนมมือไหว้เหนือหัวอย่างวิงวอน ท่าทางเอาจริงเอาจังมาก

ผู้ดูแลเหลือบหางตามองเฟิงผิงหลันอย่างเฉยเมย "วันนี้ผู้คุมหอกับอาจารย์ประจำกะกลางคืนไม่อยู่ทั้งคู่ ภูญแจเข้าห้องพวกเขาเป็นคนเก็บ เธอไม่มีภูญแจ ยังไงก็เข้าห้องไม่ได้ยู่ดี" เขาถอนใจอย่างหงุดหงิด

"อีกอย่าง ฉันปล่อยให้นักเรียนเข้าไปข้างในตามอำเภอใจไม่ได้หรอกนะ คราวที่แล้วมีเด็กเวรสองคนมาที่นี่ตอนวันหยุด บอกว่ากลับมาเอาของในหอ สุดท้ายเป็นยังไงนะเธอ ปรากฏว่าเจ้าสองคนนั้นเข้าไปผลิตลูกหลานกันอยู่ในห้อง แดมยังถ่ายเซลฟีแล้วโพสต์บนอินเทอร์เน็ทอีก ร้องถึงกรมการศึกษาต้องเข้ามาตรวจสอบ ทำเอาฉันพลอยชวยไปด้วย!" ผู้ดูแลกันคำด้วยความหงุดหงิด แล้วกัคน้ำแข็งคังกรือบ

"แน่จริงๆ เลยเชียวน" เฟิงผิงหลันพยักหน้าอย่างเห็นอกเห็นใจ แล้วรีบออกตัวทันทีว่า "แต่ว่าคุณลุงวางใจได้นะครับ! ผมมาคนเดียว ไม่มีทางทำเรื่องผิดอะไรกับใครได้แน่นอน แต่ถ้าคุณลุงยังไม่มั่นใจอยู่อีก เคียวผมกินวันกับเอลลีในกระเป่าให้หมดเกลี้ยงเลย แล้วจะเปะกระคายทรายไว้ที่ฝ่ามือขวาด้วย เท่านั้นก็ไม่เหลือเครื่องมืออะไรให้ใช้ทำเรื่องบัคสิบัคเดลิ้งแล้วครับ" เขาประกาศก้องด้วยสีหน้าเอาจริงเอาจัง

สีหน้าผู้ดูแลแสดงความขะเขย่งชัดเจน "เธอจะช่วยตัวเองได้หรือไม่ ไม่ใช่ประเด็นสำคัญ ประเด็นอยู่ที่ฉันไม่อยากจะเคื้อคร้อน เพราะงั้นฉันปล่อยให้เธอเข้าไปข้างในไม่ได้"

"งั้นเหอครับ..." เฟิงผิงหลันผิคว้างเล็กน้อย

"เธอไม่มีญาติพี่น้องอยู่ที่นี้หรือ"

"ไม่มีเหอครับ"

"งั้นไปนอนโรงแรมสักคืนก็แล้วกัน"

"โอเคเดี๋ยวนี้ไม่เลวเลย แต่ติดปัญหานิดหน่อย" เฟิงผิงหลันเอามือเกาข้างแก้มเบาๆ พลังพุดอย่างกระอักกระอ่วนว่า "ตอนนี้สถานะทางการเงินของผมค่อนข้างฝืดเคือง คงไปนอนโรงแรมไม่ได้เหอครับ"

"เออมาเรียนหนังสือต่างเมือง แต่ไม่ได้พกเงินติดมาด้วยเลยหรือ"

"เมื่อสองชั่วโมงที่แล้วก็มีเงินอยู่เหอครับ" เฟิงผิงหลันหัวเราะเสียงแห้ง

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเดินทางออกจากบ้านเกิด แยกจากครอบครัว

มาอยู่คนเดียว ด้วยความตื่นเต้นจิงซื้อของมาเยอะแยะ ซึ่งก็รวมถึงของใช้ที่ "น่าจะมีโอกาสได้ใช้" และขนมที่ "น่าจะได้อีก" และยังมีจักรยานมือสองที่ "ขี่ไปซื้อของก็ได้ ขี่ไปที่ยาก็ได้" หากต้องจ่ายค่าโรงแรมอีกละก็ สงสัยค่าขนมเดือนนี้คงเหลือศูนย์

ผู้ดูแลมองขนมที่กองเต็มพื้นปราดหนึ่งแล้วถอนใจ "เธออยู่ห้องไหน ชื่ออะไร เคยฉันทนโทรศัพท์ไปหา ผอ. ฝ่ายการศึกษา เขาจะได้ช่วยเธอ ติดต่ออาจารย์ประจำชั้น ให้อาจารย์มาช่วยจัดการเรื่องนี้"

"โอ๊ะ! ไม่ต้องหรอกครับ" ยังไม่ทันจะเปิดเทอมก็กลายเป็นเด็กเจ้าปัญหาในสายตา ผอ. ฝ่ายการศึกษากับครูประจำชั้นเสียแล้ว อย่างนี้ไม่คิดแน่! "เออ...ผมเพิ่งนึกได้ว่า เหมือนจะมีคุณป้าหรือแม่ก็คุณลุงอยู่ที่นี้ ผมไปหาพวกเขาน่าจะดีกว่าครับ"

"อ้อ! อย่างนั้นเหรอ" ผู้ดูแลพยักหน้าพลางหยิบแผ่นมะนาวผ่านจากแก้วชาใส่ปากเคี้ยว "งั้นก็เอาตามนั้น อย่ามัวเถลไถลก่อเรื่องวุ่นอยู่แถวนี้"

เฟิงผิงหันถอนใจ ย่อตัวลงเก็บขนมที่กระจัดกระจายเต็มพื้นโยนใส่กระเป่าเป้

ผู้ดูแลมองเฟิงผิงหันที่นั่งหันหลังอยู่ เอามือเท้าคางพลางพูดอย่างสบายใจว่า "เดินทางปลอดภัยนะ"

"ขอบคุณครับ"

"ได้ยินว่าช่วงนี้คนเมาชอบไปก่อเรื่องวุ่นวายในสวนสาธารณะนะ"

"อ้อ! ครับ รู้แล้วครับ"

"เขาดูเขาเหมือนจะปลอดภัยกว่านะ แถวนั้นมีคฤหาสน์สวยๆ เค็มไปหมด แต่ไม่มีใครอยู่ น่าเสียดายจริงๆ" ผู้ดูแลยิงเล่าต่ออย่างสบายอารมณ์ เหมือนชวนคุยเรื่องสัพเพเหระโดยไม่มีเป้าหมายอะไร

"อ้อ! ครับ รู้แล้วครับ" พอเอาของทั้งหมดยกใส่ถุงรวมกันแล้วเฟิงผิงหันก็แบกเป้ไปโตะแทบปรี๊ดขึ้นสะพายหลัง "อ้อ! ใช่อันนี้ผมให้ครับ"

เขาหยิบไอศกรีมสองแท่งส่งให้ผู้ดูแล แล้วยังหยิบโก๋ทอดกับน้ำอัดลมจาก
ตู้พลาสติกที่คล้องบนข้อมือวางไว้บนเคาน์เตอร์ด้วย "แล้วก็อันนี้ด้วยครับ
ผมคนเดียวกินไม่หมดหรอก"

"อ้อ" ผู้ดูแลตอบรับ ใบหน้าที่สวมแว่นมองไม่เห็นแววตาและอารมณ์

"บ้ายบาย พรุ่งนี้เจอกันนะครับ!" เฟิงผิงหลันหันไปโบกมือลา
ผู้ดูแล จากนั้นเดินไปตามทางม้าลาย กระโดดขึ้นจักรยานจ่ายตลาด
สีชมพูหน้าตาประหลาด แล้วถีบรถจากไปอย่างช้าๆ

เฟิงผิงหลันถีบจักรยานไปตามถนนข้างหน้าอย่างเรื่อยเฉื่อย

ตอนนี้สองทุ่มแล้ว ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนจากสีส้มจัดเป็นม่วงเข้ม

ตะกร้าใส่ของหน้าจักรยานมีถุงถั่วเคลือบช็อกโกแลตไซซ์ครอบครัว
ที่เปิดแล้ววางอยู่ เฟิงผิงหลันขี่จักรยานด้วยมือหนึ่ง ส่วนอีกมือก็หยิบถั่ว
เคลือบช็อกโกแลตกำโตใส่ปากเคี้ยวเป็นระยะ

โชคดีที่สัมภาระส่งมาถึงพรุ่งนี้ อย่างน้อยก็ไม่ต้องกังวลว่าจะไม่มี
คนเซ็นรับของ เขาคิดในแง่ดี

"คราวนี้จะไปไหนดี"

เขาเลียวจักรยานเข้าไปในซอยเล็ก ผ่านสวนสาธารณะประจำชุมชน

"นอนในสวนดีไหม"

ไม่ได้สิ ในสวนไม้ดี มีคนขี้เมา เขาไม่อยากเป็นกับแกล้มเหล้าของ
ใครหรอกนะ

เขาขี่จักรยานต่อไป เงยหน้าทอดสายตามองไปไกล จึงเห็นว่าถนน
ที่ปลายทางอีกฝั่งของซอยมีทางเชื่อมขึ้นเขา ถัดออกไปเป็นเนินเขาคำ
ทะมึนที่คั้งตระหง่านอย่างเสียดงันอยู่ท่ามกลางท้องฟ้ายามค่ำคืน

"แถวภูเขาก็ไม่เลวนะ..." ลุงผู้ดูแลบอกว่าที่นั่นปลอดภัยกว่าตรงนี้

เฟิงผิงหลันขี่จักรยานต่อไปข้างหน้า พลางเอื้อมมือไปหยิบช็อก-
โกแลต พอกินช็อกโกแลตหมดแล้ว ก็กินโก๋ทอดต่อ

ร้านค้าสองข้างทางบางตาลงเรื่อยๆ โดยเขาไม่ทันสังเกตเลย พอ
รู้ตัวอีกทีก็อยู่ห่างจากเมืองมาก และมาถึงคืนเขาในเขตชานเมืองเสียแล้ว
เฟิงผิงหลันหายใจหอบ เสื้อผ้าที่สวมชุ่มด้วยเหงื่อ ใบน้้าและ
ไบน้้าแดงก้้าไปหมด

"ร้อนจริงๆ เลย..."

สายลมยามค่้าคืนพัดผ่านมา แต่กลับไม่อาจคลายความร้อนใน
ร่างกายได้เลยแม้แต่น้อย วันที่อากาศร้อนอ้าวอย่างนี้ จีร์ถจักรยานมา
สองชั่วโมงกว่า ทั้งยังกินอาหารธาตุร้อนเข้าไปม้อใหญ่ เวลานี้เนื้อตัว
เฟิงผิงหลันร้อนผ้วไปหมด ในหูอ้ออั้งราวกับโลหิตในเส้นเลือดจะเคือค
ปุกและระเบิดได้ทุกเมื่อ

ตายละสิ เขาจะร้อนจนตัวระเบิดไหมเนี่ย...

เขาพาร่างกายอันร้อนระอุราวเตาไฟเคลื่อนขึ้นสู่เนินเขาอย่าง
เชื่องช้า สองฟากฝั่งถนนไม่มีร้านค้าสักร้าน บ้านคนบางตาลงเรื่อยๆ ต้อง
จีจักรยานไปหลายสิบเมตรกว่าจะเจออาคารสักหลัง

โอ! ไม่นะ เขาต้องนอนตากน้้าค้างอยู่ข้างนอกหรือนี้ เทวดาครับ
อย่างไรก็ขอที่หลบลมหลบฝนให้ซุกหัวนอนสักคืนหนึ่งเถอะ...

ขณะที่ความคิดนี้แล่นเข้ามาในหัว สิ่งปลูกสร้างหลังมโหฬารสีขาว
ราวหิมะก็ดึงดูดความสนใจเขาไว้ทันควัน

สิ่งปลูกสร้างนั้นเป็นคฤหาสน์สไตล์ยุโรปที่สวยงามโอโง่ง แต่เพราะ
สวนค้้านหน้ามีรั้วพีชขึ้นรกชัฏ ทั้งประตูหน้าค้้างก็มีค้ไฟแสงไฟ เมื่อบ้าน
หลังนี้ตั้งอยู่ท่ามกลางความมืดยามค่้าคืนจึงแลดูโศกสลดและน่ากลัว
หน้าค้้างที่ชั้นสองบางบานเปิดไว้ บนหน้าค้้างมีโคมไฟกลมๆเกะท้ว เส้นใย
บางเงาสะท้อนแสงสีขาวซีดอยู่ท่ามกลางแสงจันทร์

เป็นบ้านยุโรปที่ถูกทิ้งร้างไม่มีคนอยู่

"อ้้า! ที่นี้ใช้ได้เลย งั้นก็อยู่ที่นี่เลยละกัน!"

เฟิงผิงหลันกระโดดลงจากจักรยานและเดินไปที่หน้าประตูลูกกรง

เหล็กด้วยสีหน้าระริ่น ประศูรั้วสูงลิ่วนั้นลงกลอนไว้ เขารวบรวมกำลังปีน ขึ้นบนรั้วเหล็กแล้วกระโดดข้ามไปอีกฝั่ง ก่อนมุ่งหน้าเดินไปยังอาคาร หลังนั้น

เขาไม่ทันสังเกตว่า บ้านยุโรปซึ่งตั้งอยู่บนเนินเขาหลังนี้อยู่ห่างจาก บ้านที่อยู่อาศัยหลังอื่นๆ มาก รวากับถูกทอดทิ้งให้อยู่อย่างห่างไกล และโดดเดี่ยว ตั้งตระหง่านอย่างเดี่ยวดายท่ามกลางท้องฟ้ายามราตรีอัน มีคหม่น

เขาไม่ทันสังเกตด้วยว่า นอกจากพงหญ้ารกทึบตรงลานบ้านแล้ว บ้านยุโรปที่ "ถูกทิ้งร้าง" หลังนี้ได้รับการดูแลอย่างดี ไม่มีร่องรอยการ บุกรุกเข้ามาทำลายข้าวของ รวากับไม่มีใครกล้าล่องล้าเข้ามาในสถานที่ แห่งนี้

เขายังไม่ทันสังเกตว่า กำแพงบ้านที่ก่อกำจากหินสีเทาซึ่งตั้งตระหง่าน อยู่ท่ามกลางความมืดนั้น แปะยันค้ำขบไล่ปีศาจและสิ่งชั่วร้ายไว้เค็มไปหมด ทั้งยังมีคนใช้สี่สเปร์ย์พ่นคำเตือนไว้ด้วย

"อันคราย! อันคราย! ห้ามเข้า!"

"ผี! มีผี!"

"ที่นี่มีปีศาจ! รีบออกไปซะ!"

เฟิงผิงหันเดินทะลุลานหน้าบ้านที่มีกอหญ้ารกชัฏ มุ่งหน้าเข้าสู่ ครัวบ้าน เขาลองค้นราวประตูของห้องที่มีฝุ่นจับหนาตะอะที่หน้าประตู ใหญ่ ประตูล็อก เพื่อความปลอดภัย เขาลองกดกริ่ง ไม่มีเสียงใดเล็ดลอด ออกมา และแน่นอนว่าไม่มีใครส่งเสียงขานรับ

"เอ...บางที่อาจมีทางเข้าอื่นก็ได้นะ"

เขาเดินอ้อมรอบนอกของอาคารไปด้านข้าง ไม่มีประตู แต่มี หน้าต่างกระจกอยู่บานหนึ่ง

ดูท่าว่าต้องหาทางเข้าไปด้วยตัวเองแล้วละ

"ขอโทษนะครับ!" เฟิงผิงหันโค้งคำนับหน้าต่างหนึ่งครั้ง แล้วหยิบ

ก่อนหินในลานบ้านกว้างเข้าไป

เพลิง! เสี่ยงกระจกแตกคังแหลมบาดหู แทรกผ่านท้องฟ้าราตรี
อันเจียบังัน

ภายในคฤหาสน์ยุโรป ท่ามกลางความว่างเปล่าอันเจียบสงค์ไว้
ความเคลื่อนไหว สิ่งไรรูปร่างที่เร็นกายอยู่คั่นจากนิทรา

มีคนมา...

พวกผู้บุกรุกโสโครก..

คราวนี้ใครอีกล่ะ

ไม่ว่ายังไงก็ต้องต้อนรับมันให้สมน้ำสมเนื้อหน่อยแล้วกัน ฮีๆ...

ถ้อยคำกระซิบที่ไร้สุ้มเสียงนั้นสะท้อนก้องทั่วบ้าน แต่มีเพียงผู้มา
จากความมืดมิดแห่งราตรีเท่านั้นที่ได้ยิน

เฟิงผิงหลันซึ่งอยู่คั่นนอกมองหน้าค่างตรงหน้าค้วยสีหน้าปวดขมับ
พอกระจกแตกจึงเห็นว่าหน้าค่างแคบเกินไป แม้ว่าจะพอเปียกผ่านไปได้
แต่ทั้งคั่นบนและล่างกรอบหน้าค่างมีเศษแก้วแหลมเป็ียบขึ้นน้อยใหญ่
เต็มไปหมด หากผืนปิ่นเข้าไปล่ะก็ต้องถูกบาดเป็นแผลแน่นอน

เฟิงผิงหลันเกาหัวแกรกๆ จำใจเดินรอบคฤหาสน์ยุโรปหลังนั้น
อีกรอบ จึงพบว่าชั้นหนึ่งไม่มีทางเข้าอยู่เลย

คราวนี้จะทำยังไงดี ปูเสื่อนอนหน้าประตูศิโหม แต่ที่นี้ยุ่งเยอะมาก
แถมยังหมาจรจัดเยอะด้วย...

ขณะที่เฟิงผิงหลันเดินรอบคฤหาสน์ด้วยความปวดเคียรเวียน
เกล้าจนมาถึงประตูใหญ่ จึงพบว่าบานประตูที่เคิมปิดสนิสนั้น จู่ๆ ก็เปิด
ออกอย่างไม่น่าเชื่อ ประตูสีขาวราวหิมะแง้มเข้าคั่นในเล็กน้อย เผยให้
เห็นเศษเสี้ยวแห่งความมืดจากภายใน ราวกับเชิญชวนให้เข้าไป

กล้าเข้ามาไหมล่ะ เจ้ามนุษย์...

ถ้ากลัวล่ะก็ จงไปให้พ้นจาก—

"ว้าว! โศคคืออะไรอย่างนี้!" เฟิงผิงหลันร้องลั่นค้วยความยินดี พลาง

ผลึกประตูเปิดแล้วเดินเข้าไปสำรวจภายในบ้าน

โชคดียิ่งๆ เลย ถึงจะไม่รู้ว่าจะเพราะอะไร แต่ถือว่าโชคยังเข้าข้างเขาอยู่บ้าง! บ้านเก่าทิ้งไว้หลายปีไม่มีใครดูแล ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น ไม่น่าเชื่อเมื่อครู่ตอนเขาพยายามค้นประตูเข้าไป อาจบังเอิญทำกลอนเสีย เลยเปิดประตูได้ ฮ่าๆ!

หวังว่าห้องน้ำในบ้านจะยังใช้งานได้นะ เขาอยากอาบน้ำเย็นๆ เสียหน่อย เนื้อตัวเหนียวเหนอะไปหมด ความร้อนระอุในร่างกายไม่ยอมสลายหายไปโดยง่าย เขารู้สึกร้อนอ้าวราวกับตัวจะระเบิด

มันเข้ามาแล้ว...

ไล่มันออกไป!

ภายในบ้านที่ร่ายล้อมด้วยกำแพงทุกด้าน กระแสลมแรงจัดหอบหนึ่งจากที่ใดไม่รู้ พัดผ่านเพิงผิงหลังซึ่งยื่นอยู่กลางทางเดิน ลมแรงจัดพัดเสียงหวีดหวิวผ่านร่างเขาไป อากาศภายในบ้านกลายเป็นเย็นเยือกในพริบตา ลมพัดผ่านไป ทิ้งไว้เพียงความเงิบราวป่าช้า ทำให้บรรยากาศยิ่งน่าสยดสยอง

ไปจากที่นี่ซะ ให้กระแสลมพัดแก่ออกไปให้พ้นจากที่นี่—

"วู้วว!!! อ้า..." เพิงผิงหลังส่งเสียงครางอย่างพึงพอใจเมื่อลมเย็นสดชื่นพัดผ่านไป ท่าทางสบายตัวอย่างยิ่ง

เพราะเขาเพิ่งกินของทอดกับซ็อกโกแลต ทำให้เนื้อตัวร้อนอ้าวจนอึดอัดยากจะทน พอลมหนาวพัดมาจึงรู้สึกเย็นสบายเป็นที่สุด อากาศที่เย็นเยิบทำให้ร่างกายที่ร้อนระอุของเขา รู้สึกผ่อนคลายลงไม่น้อย

มันยังอยู่...

ทำไมต้องครางแบบนี้...

มันโรคจิตหรือเปล่า

น่าสนใจคินะ ฮีๆ...

เพิงผิงหลังยังเดินต่อไปเรื่อยๆ ข้างทางเดินแว่นภาพเหมือน

ประดับผนังเรียงราย ดวงตาในภาพวาดทุกคู่จ้องมาที่เฟิงผิงหลัน นัยน์ตาเคลื่อนตามทุกฝีเท้าของเขา

เฟิงผิงหลันเดินไปได้สองสามก้าว ก็รู้สึกถึงบางสิ่งผิดปกติ จึงหยุดยืนหนึ่งที่หน้าภาพเหมือนภาพหนึ่ง

ดูเหมือนจะเป็นภาพครอบครัว เมื่อเทียบกับภาพวาดอื่นๆ แล้วพบว่าขนาดเล็กกว่าไม่น้อย ลักษณะภาพดูมีคหม่นแบบภาพโบราณ ชายหญิงเจ็ดคนนั่งรวมกันอยู่ตรงกลาง ทุกคนรูปร่างหน้าตาต่างคมโคดเค่น ผิดแฉกจากคนทั่วไป มีเพียงชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่กึ่งกลางภาพวาดเท่านั้น ที่ส่วนใบหน้าเลื่อนราวบิดเบี้ยวราวมีคนเอานิ้วไปถูภาพวาดคอนสียังไม่แห้ง

ทั้งเจ็ดคนนั่งอยู่ในห้องอันโอ่อ่า มองตรงมาที่ด้านหน้าด้วยสีหน้ามีคหม่น นัยน์ตาแต่ละคู่ดูไร้ชีวิตชีวา ราวกับไม่มีวิญญาณอย่างไรอย่างนั้น

เฟิงผิงหลันจ้องภาพเหมือนนั้นอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนยิ้มพลางยื่นนิ้วโป้งไปแตะใบหน้าของคนในภาพอย่างแผ่วเบา

"มีคนเยอะแยะอยู่ด้วยกันแบบนี้ ต้องอึดสิ..."

เขาชักมือกลับแล้วหันตัวเดินลึกเข้าไปในบ้านอันมืดมิด

เขาไม่กลัวเลยสักนิด เพราะเขาชินกับความมืด ชินกับการอยู่ตัวคนเดียวมานานแล้ว และไม่ใช้เพราะเขาใจกล้า แต่หากเทียบกับภูตผีปีศาจแล้ว สำหรับเขาสิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่านั้นคือ...

ปัง! ปัง! เอี้ยค้อ! เสียงดังลอคมาจากชั้นสอง ราวกับมีสิ่งของถูกเตะล้ม ตามด้วยเสียงเหมือนคนเหยียบพื้นไม้กระดาน

ปัง! ปัง! ปัง!

เฟิงผิงหลันเงหน้าจันมอง หยุคคิคครู่หนึ่งแล้วขมวดคิ้ว ก่อนรีบหันหลังย้อนกลับไปทางเดิม ออกจากบ้านหลังนั้น

ไปซะที...

ถือว่ายังพอรู้ความบ้าง...

ปรากฏว่าสามนาที่หลังจากนั้น เงาที่คุ้นเคยก็ปรากฏขึ้นอีกครั้ง

ผู้พำนักที่เร็นตัวอยู่ในเงามืดต่างตกใจและงุนงงอย่างยิ่งกับสิ่งที่เห็น
มันกลับมาแล้วหรือ

ตกลงมันเรื่องอะไรกัน...

เฟิงผิงหลันกลับเข้ามาในบ้าน คราวนี้นับหลังเขามีกระเป๋าเป้ใบโต
แทบปริเพิ่มมาอีกชิ้น มืออุ้มหม้อไฟฟ้าแนบอก บนแขนทั้งสองยังมีถุง
พลาสติกใส่ขนมและของทอดทั้งใบใหญ่ใบน้อยคล่องไว้พะรุงพะรัง ทันที
ที่ก้าวเข้าบ้าน กลิ่นเนื้อและกลิ่นกระเทียมฉุนก็กลอยฟุ้งเข้ามาด้วย
"เอาเข้ามาในบ้านด้วยปลอดภัยกว่า" เฟิงผิงหลันมองอาหารในมือ
แววตาฉายประกายอ่อนใจ

เสียงที่ได้ยินเมื่อครู่ทำให้เขานึกได้ว่าแถวนี้ห้ามารจัดเยอะ ถ้าเอา
เนื้อวางทิ้งไว้บนจักรยานละก็ อาจถูกขโมยไปกิน ในบ้านอย่างมากก็อาจ
มีหนู เอาถั่วลิสงให้มันสักสองสามเม็ดก็น่าจะจัดการได้แล้ว

มันมาทางนี้แล้ว...

ผู้เร็นกายในเงามืดเริ่มตื่นตระหนก

หยุดมันไว้!

เงาคันหลังเฟิงผิงหลันเหยียดยาวขึ้นในทันควัน และเริ่มผุคลุก
จากพื้นขึ้นยืนตระหง่าน เงาคคนที่บิดเบี้ยวไม่คงที่นั่นเหยียดยื่นไม่หยุด
เปลี่ยนแปรรูปร่างเป็นมือสองข้าง ก็บิดลานเข้าไปเตรียมตะครุบล่าคอ
ของเฟิงผิงหลันไว้

"ฮะ!" เฟิงผิงหลันร้องลั่นอย่างตื่นตระหนกพลาบกำหน้าลง

จังหวะนั้นเอง เงาค่าทะมะนทั้งสองข้างจึงคว้าได้เพียงอากาศธาตุ
อันว่างเปล่าเหนือหัวเขา ความพยายามของเงามืดที่จะจัดการร่างมีชีวิต
นั้นล้มเหลว ทั้งยังใช้พลังกำลังเฮือกสุดท้ายไปหมดสิ้นแล้ว จึงกลายเป็น
หมอกคาลอยคว้างอยู่กลางอากาศ ล่าถอยกลับสู่พื้นดิน กลับสู่โลกแห่ง
ความมืดมิด

เฟิงผิงหลันจ้องเสื่อที่ตัวเองสวมอยู่ บนเสื่อมีรอยเลือดสีแดงสด

เป็อนเป็อนควงใหญ่

กลืนเลือด...

ผู้ยู่ในความมึคทั้งสับสนและงงวย

นายเป็อนคนทำหรอ

เปล่านะ...

ถ้าอย่างนั้นทำไม...

โลหิตย้งไหลออกมาไม่หยุดหย่อน เฟิงฝิงหลันเอ็อมมือลูบใบหน้าตัวเอง พบว่าไค้จุมกแฉะไปหมด โลหิตสีแคงสคทะลักไหลจากรูจุมกเป็อนสายยาว ธาคูไฟร็อนระอุซึ่งสะสมยู่ในร่างกายมาเป็อนเวลานาน พลุ่งพล่านทะลักทะลานจากหลอดเลือดอย่างไม่อาจควบคุม ทะลุผ่านเยื่อเมือกที่เคลือบในจุมก ไหลเร็วรี่ออกสู่อิสรภาพายนอก

"ตายจริง! แ่แล้ว! แ่แล้ว!" เฟิงฝิงหลันใช้มืออุจจุมกไว้ เขาไม่มีกระคาศหิซซู่ไบประกาศซึ่งเป็อนสิ่งเค็ยวที่พอเอามาใช้เค็ยคได้ เขาก็เอาไปห่อเปลือกผลไม้เสียแล้ว เขารู้สึกว่าเลือดสคๆ ไหลทะลักผ่านร่องนิ้วหยคลงสู่พื้น

ทำย้งไค้ บ่านหลังใหญ่ขนาดนี้ น่าจะมีอะไรที่พอเอามาใช้ไค้สิ...
งั้นหาห้องน้ำให้เจอก่อนแล้วกัน!

เขาสาวเท้าเค็นหน้าค่อไปเร็อยๆ จนมาถึงค่านในสุดคองบ่าน
ประคอบแบบบานคู้ตั้งขวางยู่ตรงหน้า บานประคอบทั้งสองซึ่งไม่มีราวจับสลักลวดลายขลิบทองวิจิตรงคงาม เฟิงฝิงหลันย่นมือไปผลัคประคอบเขาๆ โดยสัญชาตญาณ

วินาทีที่ฝ่ามือเป็อนโลหิตข้งนั้นแ่ะบานประคอบ แรงสั้นสะเท็อนแผ่วเบาแทรกผ่านอากาศ ปรากฏร็องหนปรากฏรอยร้าวและสลายไปอย่างไร้สู้มเสียงภายในพริบตา

มาแล้ว...

เข้ามาแล้ว...

เขาผลึกประศูเปิดออก หลังบานประศูนั้นคือห้องโถงกว้างเพดานสูงลิบ มีเพียงรูปสลักหกตัวตั้งอยู่

เฟิงผิงหันเดินไปตรงหน้ารูปสลักแล้วค่อยๆ พินิจดูรูปสลักแต่ละตัวอย่างตั้งใจ รูปสลักทั้งหกนี้น่าจะแกะสลักจากก้อนหินสีขาวนวล ฝีมือประณีตราวเทวดาเสกสรร ละเอียคอ่อนช้อยราวมีชีวิต แม้ร่างกายจะเหมือนมนุษย์ แต่ก็มึลักษณะพิเศษที่ไม่ใช่มนุษย์อยู่ด้วย

รูปปั้นด้านซ้ายสุดเป็นสาวน้อยนางหนึ่ง ผมหยาวสลวย เส้นผมปรกลงบดบังใบหน้าไปกว่าครึ่ง เผยให้เห็นเพียงดวงตาข้างหนึ่งและใบหน้าด้านข้างเล็กน้อย สวมเกราะนักรบคลุมครึ่งอกล่าง ปีกทั้งสองแผ่สยายจากแผ่นหลัง ในมือถือง้าวขนาดยักษ์ ปลายคมแยกเป็นแฉกราวกับล้อมเสียง

หนุ่มน้อยอีกคนยืนห่างออกไปไม่กี่โกนบก บนหน้าผากมีเขาสัตว์งอกอยู่สองข้าง สวมชุดจีนโบราณตัวยาว ในมือถือกระบี่ยาวแบบที่เห็นบ่อยๆ ในภาพยนตร์กำลังภายในทั้งหลาย

เมื่อเลื่อนสายตาไปทางขวาจะเห็นชายร่างสูงใหญ่ในท่าเตรียมกระโจน ราวกับเฟรมในภาพยนตร์ที่ถูกหยุดภาพไว้ได้อย่างไรอย่างนั้น ส่วนปลายนิ้วของมือทั้งสองเป็นกรงเล็บแหลมคม เท้าทั้งสองลักษณะเหมือนอุ้งเท้าสัตว์ตระกูลแมว มองดูแล้วให้ความรู้สึกเหมือนเป็นสัตว์ป่า

ถัดไปคือชายหนุ่มที่มีรอยยิ้มแสนเจ้าเล่ห์ บนแผ่นหลังมีปีกบางใสเหมือนปีกแมลงภู่หนึ่ง ในมือถือแส้ ที่ปลายแส้มีปลายเข็มแหลมคม

เมื่อมองถัดไปทางขวาอีกจะเห็นชายอีกคนยืนด้วยท่าทางอ่อนน้อมมือทั้งสองประสานกันไว้ค้ำหน้า ราวกับเค็กรับใช้ที่ยืนรอคำสั่งจากเจ้านายอย่างสงบเสงี่ยม มือทั้งสองสีกเป็นลวดลายพันเวียวนวนซับซ้อน แต่ส่วนปลายของลายสีกนั้นกลับงอกขึ้นเหนือผิวหนัง กลายเป็นลวดลายแหลมคมที่พันเกี่ยวกันเป็นร่างแห เหมือนเป็นศัสตราวุธที่สลักอยู่บนผิวหนัง

เฟิงผิงหันมองรูปสลักแต่ละตัว แล้วสายตาก็มาหยุดอยู่ที่รูปสลัก

ซึ่งคั้งไว้ตรงกลาง

รูปสลักตรงกลางนั้นตั้งอยู่ด้านในสุด เป็นรูปสลักที่สูงใหญ่ที่สุด และดูไม่เหมือนมนุษย์มากที่สุดด้วย

มันสลักเป็นรูปบุรุษหน้าตาหล่อเหลา ทั้งยังแลดูน่าเกรงขาม มือทั้งสองถือดาบยาวไว้ข้างละเล่ม ร่างกายท่อนบนเปลือยเปล่า บนแผ่นหลังมีปีกขนนกคู่หนึ่ง ตั้งแต่ส่วนเอวลงไปเป็นลำตัวลักษณะเหมือนงู

ช่างองอาจและสง่างามเหลือเกิน เฟิงผิงหันออกคืบหน้าล่ายไม่ได้ เบื้องลึกในจิตใจเกิดรู้สึกกริ่งเกรงขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ

รูปสลักทั้งหกวางกับตัวละครที่หลุดมาจากเทพนิยาย ตั้งอยู่ในห้องอันว่างเปล่านั้นอย่างเป็นธรรมชาติ ประหนึ่งมีชีวิต

ภายในห้องมืดสลัว เฟิงผิงหันเห็นเค้าโครงใบหน้าของรูปสลักไม่ชัดเจนนัก แต่พอมองออกรางๆ ว่าใบหน้าของรูปสลักทุกตัวประณีตงดงามอย่างยิ่ง ใบหน้าทั้งหมดนั้นช่างละม้ายคล้ายคลึงกับคนในภาพเหมือนที่เขาเพิ่งเห็นตรงทางเดินเมื่อครู่เหลือเกิน

"ว้าว!" เฟิงผิงหันออกอุทานอย่างชื่นชมไม่ได้ "สวยจริงๆ..."

เขามองเรือนร่างสูงใหญ่ของรูปสลักทั้งหก ฝ่าเท้าเคลื่อนขยับเดินไปเรื่อยๆ ตาพินิจพิจารณาใบหน้าและลักษณะเหนือมนุษย์ของรูปสลักทั้งหมดอย่างตั้งอกตั้งใจ

มือที่ปีคจุมักไว้เผลอปล่อยลงด้วยความลืมนัด หยดเลือกไหลลงมาอีกครั้ง คราวนี้ไหลผ่านฝ่ามือและปลายนิ้วลงสู่พื้น แต่ละย่างก้าวที่เดินไปก็ทิ้งรอยเลือดสีแดงเลอะเป็นดวงเต็มพื้นห้อง

ตราอาคมที่ประทับไว้แน่นขนัดเต็มพื้นถูกรอยเลือด پاکจนละเทะและขาดจากกัน ข่ายอาคมผนึกมนตร์อันแข็งแกร่งถูกทำลายจนและไม่เหลือชิ้นดี พร้อมจะสลายหายไปได้ทุกเมื่อ

เฟิงผิงหันอ้อมไปยังจุดกึ่งกลางของห้อง แล้วหยุดยืนนิ่งอยู่หน้ารูปสลักครึ่งคนครึ่งงู เขาเงยหน้าขึ้นมอง สายตาคจดจ้องใบหน้าทั้งหก

เศร่าและงคงามในเวลาเดียวกัน แวตานั้นหม่นหมองและกราดเกรี้ยว ทำให้ใบหน้าอันสง่างามทั้งเศร่าทั้งคู่ตัน นัยน์ตาที่สลักจากหินไม่อาจบอกได้ว่ามองไปยังที่ใด แต่กลับไม่อาจบดบังความรู้สึกอันรุนแรงที่แผ่ซ่านออกมาจากดวงตาคู่นั้นได้เลย อีกทั้งขอบดวงตาอันกลมโตนั้นยังมีหยคน้ำส่องประกายวาววับ รวากับเป็นหยาคน้ำตาที่คลอเบา

ความน่าเกรงขามแผ่ซ่านจากทุกอณูของรูปสลักนั้น ช่างน่ากลัวเหลือเกิน แต่ในเวลาเดียวกันก็ทำให้...ไม่อาจจะสยดหายไปไหนได้เลย

ช่วงขณะนั้นเขาสัมไปว่านี่เป็นเพียงรูปสลักหิน มือเปลือยยื่นออกไปแตะใบหน้าของรูปสลักอย่างแผ่วเบา นิ้วชี้วัดผ่านขอบดวงตา รวากับต้องการเช็ดน้ำตาที่คลออยู่

โลหิตสคบนฝ่ามือหยดลงบนรูปสลัก

ฟ้าว!

ข่ายอาคมที่ถูกทำลายจนเปราะบางเค็มที่ ณ วินาทีนี้สลายไปหมดสิ้น เสียงเสียดสีแหลมแสบแก้วหูดังแทรกผ่านอากาศ

เสียงที่ดังขึ้นกะทันหันทำให้เฟิงผิงหลันตกใจจนสะอึกโหยงและปล่อยมือ

เมื่อก็เสียงอะไรนะ หรือว่าจะป็นหัวขโมย ตายละว้า! ถ้าเจ้าหัวขโมยเข้าใจผิดว่าเขาก็เป็นขโมยเหมือนกันจะทำอย่างไรล่ะนี่!

เฟิงผิงหลันยืนนิ่งด้วยใจคึดมต่อมอยู่ที่เค็มครู่หนึ่ง แต่ไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้น บ้านทั้งหลังกลับสู่ความสงบเรียบดังเค็ม

เขายักไหล่ วางของที่แบกมาควยลงที่มุมห้องแล้วเดินออกไป หลังเดินสำรวจจนรอบบ้านก็เจอห้องน้ำ บนพื้นมีฝุ่นเกาะหนา แต่รวมๆ แล้วก็ยังสะอาดคืดเดียว เขาลองหมุนเปิดก็อกน้ำ โชคคืดน้ำยังไหล

เมื่อล้างเนื้อล้างตัวอย่าง่ง่ายๆ เสร็จแล้ว เฟิงผิงหลันก็ถอดเสื้อแล้วสวมกางเกงบ็อกเซอร์ จากนั้นเดินกลับไปยังห้องเค็ม

พี่ๆ! เขาซึ่งเวลานี้สบายเนื้อสบายตัวเค็มที่ เช็ดผมพลาถมองไป

ยังรูปสลัก

जूๆ ก็รู้สึกรากับรูปสลักทั้งหกกำลังมองกลับมาที่เขาเช่นกัน
 อดรู้สึกไม่ได้ว่ารูปสลักเหล่านี้เหมือนมีบางอย่างแตกต่างจากเมื่อ
 ครู่ เหมือนว่า...มีพลังชีวิตเพิ่มขึ้นมานิดหน่อย

หลังจากจ้องรูปสลักอยู่พักหนึ่ง เขาก็หาวหอค สงสัยเหนื่อยไป
 น้อยเลยคิดไปเองระมัง

เขาเดินไปที่มุมห้อง เปิดกระเป่าเป้ หยิบเสื้อคลุมออกมาใช้หนุน
 หัวแทนหมอน จากนั้นจึงนั่งลง หยิบโทรศัพท์มือถือมาตั้งนาฬิกาปลุก

เขามองไปทางรูปสลักทั้งหกภายในห้อง ภายใต้แสงจันทร์นวล
 เหล่ารูปสลักในเวลานั้นยิ่งแลดูราวกับมีเลือดเนื้อมากกว่าเดิม

เขาบิคุ้ก็เลยแล้วหันไปโบกมือให้รูปสลัก "ราตรีสวัสดิ์นะ"

**"เจอองค์ชายแล้วหรือยัง" เสียงทุ้มลึกเอ่ยถามอย่างสงบนิ่ง แต่
 แผงไว้ด้วยความเย็นชา**

"ค้นทั่วบ้านแล้ว แต่ไม่เจอเลย"

"พระองค์ไม่อยู่ในบ้านแล้ว ไม่รู้ว่าออกไปตั้งแต่ตอนไหน หรืออาจ
 ไม่ได้อยู่ที่นั่นตั้งแต่แรกแล้ว"

"...เป็นฝีมือเขาหรือเปล่า" เสียงทุ้มปานกลางอีกเสียงถามอย่าง
 เหยียดหยัน

"เป็นไปได้" น้ำเสียงแผงค้ำยอารมณ์ขันและความเจ้าเล่ห์หัวเราะ
 เบาๆ "เจ้าเด็กนี่ มองปราศเดียวก็รู้แล้วว่าโง่ หึๆ"

"เขาน้ำลายไหลค้ำยแน่ะ..." เสียงอ่อนโยนของหญิงสาวเอ่ยขึ้น
 อย่างกริ่งเกรง "แกมไม่สวมเสื้ออีก..."

"ถูกฉนิกมาค้ำยสิบสองปี ทำไมคนแรกที่ได้เจอถึงต้องเป็นคนไม่ได้
 ความประเพณีค้ำยเนี่ย"

"อย่างน้อยเขาก็เป็นคนทำลายฉนิกนะ ถือว่ามีพระคุณต่อพวกเรา..."

"เป็นพวกผู้อัญเชิญหรือเปล่า ถ้าใช่ละก็ ฉันไม่อยากผูกสัญญากับ
เขาหรอกนะ"

เสียงสนทนาพูดคุยกันไปต่อกันมาคั่งเข้าสู่หูของเฟิงผิงหลันซึ่งหลับ
อยู่ เขาค่อยๆ ลืมตาขึ้นอย่างเชื่องช้า จึงเห็นเงาคนสูงใหญ่หกร่างยืนอยู่
ข้างตัว ดวงตาทั้งหกคู่จ้องเขาเหม็ง

"เฮ้ย!" เฟิงผิงหลันหายใจว่องเป็นปลิดทิ้ง เขาสะดุ้งผุดลุกขึ้นนั่ง
พร้อมกันนั้นก็รู้สึกตัวว่าท่อนบนของตัวเองเปลือยอยู่ จึงยกมือขึ้นบัง
หน้าอกโดยสัญชาตญาณ ปากก็อุทานด้วยความกระตาคอว่า "หว่า!"

การกระทำดังกล่าวทำให้ทุกคนในที่นั้นรู้สึกขยะแขยงขึ้นมาทันที
"วางใจเถอะ พวกเราไม่สนใจหน้าอกแบนเป็นกระดานของนาย
หรอกนะ" ชายหนุ่มผมสั้นสีทองพูดพลางหัวเราะ นัวเรียววาวซีไปที่เสื้อผ้า
ซึ่งผิงไว้ข้างหน้าต่างอย่างสง่างาม "ใส่เสื้อได้หรือยังละ"

"อืมๆ ได้เลย!" เฟิงผิงหลันรีบลุกขึ้นไปหยิบเสื้อมาสวม "ขอโทษ
ด้วยจริงๆ ครับ พวกคุณเป็นเจ้าของบ้านใช่ไหม"

"ผมเป็นนักเรียนใหม่ที่เพิ่งย้ายมาอยู่โรงเรียนมัธยมเซฟาเนียตรง
คืนเขา ผมจำวันย้ายเข้าหอพักผิด จึงต้องรบกวนยืมที่นี้เป็นที่นอนสักหนึ่ง
คืน ต้องขอโทษด้วยจริงๆ นะครับ! ตอนนี้ผมไม่มีเงินจ่ายค่าที่พัก มีแค่
อาหารนิดหน่อยกับหม้อไฟฟ้า ถ้าไม่รังเกียจละก็ พวกคุณรับไว้ก่อนก็ได้
แต่ว่า...ผมขอเวลาสักหน่อยแล้วค่อยนำเงินมาไถ่หม้อไฟฟ้าคืนได้ไหมครับ
พอเข้าฤดูใบไม้ร่วงแล้ว ผมอยากใช้หม้อนี้หนึ่งปูกิน" เฟิงผิงหลันอธิบายอยู่
คนเดียวโดยไม่สนใจสถานการณ์รอบด้าน สีหน้าของคนทั้งหกผิงถึงขั้น
ทุกขณะ

"พอได้แล้ว!" ชายหนุ่มร่างล่ำสันผู้มีผิวสีทองแดงและกล้ามเนื้อ
เป็นมัดชัดเจน พุกคักบทย่างหมดความอดทน

"เออ...ถ้าพวกคุณอยากได้หม้อไฟฟ้าจริงๆ ละก็ จะเก็บไว้ก็ได้ครับ
แต่หลังจากนี้ผมขอกลับมายืมใช้บ้างเป็นครั้งคราว แล้วผมจะแบ่งปู้ให้

พวกคุณกินคัวยแน่นอน..."

"หุบปาก! ไอ้เด็กปัญญาอ่อนนี่!" เด็กหนุ่มผมสีน้ำเงินซัดเฟิงผิงหลังคัวยสีหน้าเหยียดคหาม "นายไม่รู้สึกเลยหรือว่าห้องนี้แตกต่างไปจากเดิม"

เฟิงผิงหลังตะลึงไปครู่หนึ่ง ก่อนหันหน้าเหลียวมองรอบห้อง ณ เวลานั้น ภายในห้องนอกจากพวกเขาแล้วไม่มีอะไรอย่างอื่นอยู่เลย มีเพียงความว่างเปล่า

"รูปสลักหายไปแล้ว..." เฟิงผิงหลังตะลึงไปครู่หนึ่งก่อนจะเรียกสติกลับมาได้ "ผมไม่ได้ขโมยนะครับ!"

"ไอ้ปัญญาอ่อน!" เด็กหนุ่มผมสีน้ำเงินตะคอกอย่างกราดเกรี้ยว "ฉันว่าคนที่ทำลายผนังไม่ใช่เจ้ามนุษย์คนนี้ แต่เป็นสิ่งที่เลียนแบบมนุษย์ซะมากกว่า!"

"ผนังอะไรหรือครับ" เฟิงผิงหลังได้ยั้งคั้งนั้นก็งุนงงไปหมด แต่เขาแน่ใจว่าอีกฝ่ายกำลังพูดถึงเขาแน่นอน

"ตอนที่เธอเข้ามาในบ้านนี้ เธอเห็นใครคนอื่นอีกไหม" ชายหนุ่มผมสีขาวยื่นคกล่าวอย่างอ่อนโยน "นอกจากรูปสลักหกตัวในห้องแล้ว เธอเห็นรูปสลัก ภาพวาด รูปถ่าย หรือภาพเหมือนอะไรอย่างอื่นอยู่ในห้องอื่นอีกไหม"

"ไม่มีนะครับ เห็นแต่ภาพเหมือนของคนเจ็ดคนที่แขวนอยู่ตรงทางเดินภาพเดียวเท่านั้นเอง..."

พอพูดมาถึงตรงนี้ เฟิงผิงหลังถึงตระหนักได้ว่า คนทั้งหกที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขานี้ช่างเหมือนกับคนในภาพราวลอกแบบกันมา "พวกคุณหน้าเหมือนคนในภาพวาดมากเลยนะครับ...อ้อ! ไซ้แล้วละ ยังมีรูปสลักพวกนั้นด้วย! นั่นแกะขึ้นโดยใช้พวกคุณเป็นแบบไซ้ใหม่ครับ สวยมากเลยนะ!"

ชายหนุ่มผมขาวยิ้มผึกเผื่อน ก่อนหันไปหาชายหนุ่มผมสีน้ำตาลท่าทางเย็นชาที่ไม่ปรปักษ์พูดแม้แต่คำเดียวคั้งแต่คั้นจนตอนนี้ "องค์ชายไม่อยู่ที่นี้ ท่านอาจถูกผนังอยู่ที่อื่นก็เป็นได้นะ เควตซัล"

ชายหนุ่มนามเคเวซัลที่ถูกเรียกชื่อหลบศาลง มีอวาทบทหน้าอก สัมผัสพลังผนึกที่ยังพันนาการดวงวิญญาณไว้

เฟิงผิงหลันจ้องฝ่ายตรงข้าม มองออกว่าเขาคือต้นแบบของรูปสลัก ครึ่งคนครึ่งงูตัวนั้น แวคาที่ลูกโพลงด้วยความกราดเกรี้ยวหายไปแล้ว กลับแทนที่ด้วยสีหน้าราบเรียบราวน้ำในทะเลสาบ เมื่อเทียบกับรูปสลักนั้น แล้วช่างต่างกันราวฟ้ากับเหว

หลังจากนั้นไม่นาน เคเวซัลก็ลืมหาคำขึ้น เอยเสียงทุ่มท่าอย่างสุขุม ว่า "...พระองค์ยังอยู่" จากนั้นสายตาก็เลื่อนปราดมาที่เฟิงผิงหลัน "ก่อนอื่นต้องจัดการเรื่องจุกจิกนารำคาญนี้"

"หือ อะไรนะครับ" นี่มันเรื่องอะไรกันนี่ เรื่องจุกจิกนารำคาญที่ว่า หมายถึงเขาหรือ "ผมไม่ได้ขโมยรูปสลักจริงๆ นะ!"

"แหงละ เรารู้ว่านายไม่ได้ขโมย" ชายหนุ่มผมทองหัวเราะร่วน แล้วเดินมาตรงหน้าเฟิงผิงหลัน "เพราะรูปสลักทั้งหกรูปนั้นก็อยู่ในห้องนี้ละ อยู่ตรงหน้านายนี่เลย"

"อะไรนะครับ"

"ฉันทำคาญบทสนทนาที่ไร้สาระนี้เหลือเกินแล้ว" เด็กหนุ่มผมสีน้ำเงินบ่นอย่างไม่สบอารมณ์

"รีบจัดการให้เสร็จๆ เอะ"

ขณะที่เฟิงผิงหลันยังงุนงงอยู่นั้น ร่างของคนทั้งหกก็เกิดการเปลี่ยนแปลงทันที ราวกับเปลี่ยนสไลด์ภาพ ร่างมนุษย์แปรเปลี่ยนไปในพิริบคา กลายเป็นลักษณะเดียวกับรูปสลักที่ตั้งอยู่ในห้องเมื่อคืนทุกประการ ไม่มีส่วนใดผิดเพี้ยน กลายสภาพเป็นที่คนกึ่งปีศาจที่แลดูสมจริงอย่างที่สุด

"ว้าว!" เฟิงผิงหลันยกมือขึ้นป้องปากอย่างตื่นตะลึง ตามองร่างใหญ่ยักษ์ของอมมนุษย์ทั้งหกด้วยความตะลึงตะลาน "ว้าววววว!!! นี่มันช่าง...ช่าง...ช่างเหลือเชื่อจริงๆ เล้ย!"

การเปลี่ยนแปลงแสนมหัศจรรย์จนเหนือจริงตรงหน้าช่างมากมาย

เกินขอบเขตการรับรู้ของเขาจะรับไหว เขาไม่รู้เลยว่าจะแสดงความตื่นตะลึงภายในใจออกมาอย่างไรดี จึงปรบมือคังลั่นโดยสัญชาตญาณ ออกแรงเต็มทีจนฝ่ามือเจ็บไปหมด

"ห้ามปรบมือ! นี่ไม่ใช่การแสดงนะ!" ชายที่ลำคัวเป็นเสื่อควาส่งเสียงคำรามในคอ

"ขออภัยด้วยครับ! ผมไม่มีเจตนาจะล่วงเกินเลยนะ แต่ว่า...ช่าง... ยอคเยียมเหลือเกิน...จริงๆ..." เฟิงผิงหลันจ้องมองร่างทั้งหกด้วยดวงตาเป็นประกายวาววับ ไม่มีแวแห่งความกลัวเลยแม้แต่นิดเดียว มีเพียงความอยากรู้อยากเห็นและความตื่นเต้นเท่านั้น รวากับเด็กน้อยที่ได้ไปสวนสนุกครั้งแรก "เยียมไปเลย! สวยจัง"

เขาอดไม่ได้ที่จะยื่นมือออกไปแตะ เขาอยากสัมผัสสการมืออยู่ของสิ่งอัศจรรย์เกินจริงเหล่านี้ด้วยมือตัวเอง จับต้องร่างปีศาจอันงดงามน่าตื่นตะลึงเหล่านั้น โดยเฉพาะงูตัวยักษ์ที่มีปีกหลากสีละลานตาซึ่งยื่นตระหง่านอยู่ตรงหน้าเขา เกล็ดคุสีนิลวาววับราวอัญมณี สะท้อนแสงเหลือบสีรุ้งวิบวับอยู่ต่างๆ

เขาอยากยื่นมือไปลูบ อยากสัมผัสด้วยมือตัวเองว่าสิ่งเหนือธรรมชาติเหล่านี้มีอยู่จริง

ทั้งหกตกตะลึงไปเล็กน้อย พวกเขาไม่เคยเจอและไม่นึกมาก่อนว่าการแปลงกายเป็นครึ่งปีศาจจะได้รับปฏิกริยาตอบสนองเช่นนี้

สวยอย่างนั้นหรือ เจ้าเด็กนี่ตกใจจนเสียวสติไปแล้วกระมัง...

"นายรู้ใช่ไหมว่าตอนนี้เกิดอะไรขึ้น" ชายหนุ่มผมทองยิ้มบาง "นี่ไม่ใช่มายากลหรอกนะ"

"อืม! ผมรู้ พวกคุณไม่ใช่คนธรรมดา!" เฟิงผิงหลันเอ่ยปาก ดวงตาเปล่งประกายวิบวับด้วยความยินดีและความตื่นเต้น

"ถ้าจะพูดกันตามจริง พวกเราไม่ใช่คนด้วยซ้ำนะ"

"ผมรู้! ผมไม่เคยเห็นคนที่ไหนงดงามอย่างนี้มาก่อนเลย!" เฟิง-

ผิงหลันยิ้มบื้อพลางพยักหน้า หลังจากนั้นเขาเหมือนนึกอะไรขึ้นได้ จึงถามขึ้นว่า "อ้อ! ใช่ พวกคุณกินอะไรเป็นอาหารนะ มนุษย์หรือเปลา่ ตอนนี้ที่แสดงร่างจริงให้เห็นคือคิดจะ...กินผมหรือเปลา่"

"ถ้าฉันอยากฆ่าตัวตายหรือลกระดึบสติปัญญาละก็ ฉันอาจจะลองกินคุณ" เด็กหนุ่มผมสีน้ำเงินตอบอย่างเย็นชา

"อย่างนั้นก็ดี" เฟิงผิงหลันถอนใจอย่างโล่งอก "อย่างนั้นพวกคุณมาจากที่ไหนกัน ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะ"

ทุกคนในที่นั้นตกตะลึงไปอีกครั้ง

ยอมรับได้ง่ายๆ อย่างนี้เลยหรือ การต่อต้าน ความกลัว ความตื่นตระหนกที่คาดการณ์ไว้ก่อนหน้าไม่เกิดขึ้นเลยแม้แต่อย่างเดียว สิ่งเดียวที่มีคือความอยากรู้อยากเห็นเท่านั้น

"นายไม่กลัวหรือ" คนคนนี้แตกต่างจากมนุษย์คนอื่นที่พวกเขาเคยรู้จัก

"ยังไงพวกคุณก็ไม่กินผมอยู่แล้ว" อีกอย่าง หากพวกนี้คิดทำร้ายเขาจริงๆ ตอนที่เขากำลังหลับสนิทก็มีโอกาสให้ลงมือตั้งถมเถ

ทั้งหกอดไม่ได้ที่จะเหลืออกตาอย่างหมกความอดทน

"ช่วงสิบสองปีที่ผ่านมา โลกมนุษย์เกิดหายนะรุนแรงอะไรเช่นพวกภัยพิบัตินิวเคลียร์หรือเปลา่ หรือคอนเด็กๆ นายถูกของแข็งอะไรกระแทกหัว หรือบ้านที่นายอยู่ใช้สีทาบ้านที่มีปรอทมากเกินไป" เด็กหนุ่มผมสีน้ำเงินถาม

"ไม่มีนะครับ ผมไม่เคยเลยกำแพงบ้าน เลยไม่รู้ว่ามีสารปรอทอยู่เยอะหรือเปลา่ ทำไมถึงถามเรื่องนี้ล่ะ"

"ฉันอยากรู้ว่าคนบนโลกนี้ผิดปกติกันไปหมดแล้ว หรือมีแค่คนเดียวที่ไม่ปกติ"

"อย่างนี้เอง" เฟิงผิงหลันพยักหน้า อันที่จริงเขาไม่เข้าใจถ้อยคำเสียคสีของอีกฝ่ายเลยสักนิด "อย่างนั้นพวกคุณเป็นตัวอะไรกันแน่"

ร่างที่แปลงเป็นปีศาจทั้งหกเปลี่ยนกลับเป็นร่างมนุษย์เช่นเดิมใน
พริบตา

"ถ้าเรียกตามภาษาของพวกมนุษย์ ก็คือปีศาจ สิ่งมีชีวิตในตำนาน
ปรัมปรา อาจกล่าวได้ว่าเทพเจ้าบางคนก็จัดอยู่ในประเภทเดียวกับเรา
เพียงแต่ต่างเผ่าพันธุ์กันเท่านั้น" ชายหนุ่มผมทองตอบ "พวกเราเดินทาง
จากโลกของเรามายังโลกมนุษย์ และด้วยเหตุผลบางประการทำให้เราถูก
สาปเป็นรูปสลักหิน ลงอาคมผนึกไว้ในบ้านหลังนี้มีมาสิบสองปีแล้ว จน
กระทั่งนายเข้ามาทำลายผนึกเมื่อคืน"

"ผมเนี่ยนะทำลายผนึก" ทำไมเขาถึงจำไม่ได้เลยว่าตัวเองเคยทำ
เรื่องอะไรเจ๋งๆ แบบนั้นด้วย

"เมื่อคืนนายไม่สนใจการขู่ของพวกเรา กลับเดินเข้ามาในบ้านแล้ว
ใช้เลื่อยทำลายผนึกที่ประทับไว้บนบานประตูด้านนอก จากนั้นยังใช้หยด
เลือดทำลายตราอาคมที่อยู่บนพื้น สุดท้ายนายยังสลายคำสาปที่กักขังพวก
เราทุกคนด้วย" ชายหนุ่มผมทองมองไปทางเคเวตซัล "ศูนย์กลางของ
คำสาปที่ผนึกเราไว้ในรูปสลักหินอยู่ที่ตัวของเคเวตซัล เลือดของนายทำให้
คำสาปสลายไป"

เฟิงผิงหันอึ้งไปครู่หนึ่ง "ง่ายๆ แค่นี้ก็ทำลายผนึกได้แล้วหรือ
เนี่ย" เขารู้สึกว่าง่ายดายเสียเหลือเกิน

"การรวบรวมองค์ประกอบทั้งหมดในการทำลายคำสาปไม่ใช่เรื่อง
ง่ายสักนิดเลยนะ!" เด็กหนุ่มผมสีน้ำเงินเหลือกตามองเฟิงผิงหันอย่าง
เหลืออด "คนบ้าที่โหนจะเข้ามาในบ้านที่ทุกคนลือกันว่าผีสิงคอนดิกๆ
คั่นๆ ใช้มือเปื้อนเลือดผลึกเปิดประตู ทำเลื่อยหยดเต็มพื้น แล้วยังใช้มือ
เปื้อนเลือดมาลูบๆ คลำๆ รูปสลักที่ไม่รู้ที่มาที่ไปอย่างนี้"

"อืม..." เฟิงผิงหันพยายามใช้ความคิดอย่างหนัก "สาวใช้ที่ตกหลุม
รักคุณชายลูกเศรษฐีตั้งท้องลูกของคุณชาย ผลปรากฏว่าเศรษฐีผู้เป็นพ่อ
ส่งคนออกไปล่าเธอ ระหว่างหนีสาวใช้ได้รับบาดเจ็บเลยแอบหลบเข้ามา

ในบ้านหลังนี้ หลังจากนั้นเกิดเจ็บท้องจะคลอด จึงเลือกห้องที่ใหญ่ที่สุดในบ้านเพื่อเป็นสถานที่คลอด ระหว่างคลอดไม่ราบรื่นจึงมีเลือดไหลออกมาจำนวนไม่น้อย แบบนี้ล่ะ"

"ปัญญาอ่อน! พูคจาละอะเทอะ!" เด็กหนุ่มผมสีน้ำเงินพูดเสียงแข็ง "แล้วคำสาปที่ผืนนี้พวกเราเป็นหินล่ะ ไหนๆ ก็พูดมาถึงตรงนี้แล้ว ฉันถือโอกาสอธิบายเลยแล้วกัน ถ้าเวทคซัลไม่ใช่คนแรกและคนเดียวที่ได้สัมผัสหยดโลหิตละก็ จะไม่มีทางแก้คำสาปได้อย่างราบรื่น นายมีโอกาสทำพลาดห้าในหกเชียวนะ"

"เพราะตอนคลอด สาวใช้เจ็บท้องมาก จึงคว้า...รูปลักษณ์นั้นไว้แน่น" เฟิงผิงหันหลังมองเวทคซัล อีกฝ่ายยังมีสีหน้าราบเรียบไร้ความรู้สึก

"นายมั่นใจได้ยังไงว่าอีกฝ่ายจะเลือกเวทคซัล"

"ก็เขาหล่อที่สุดนี่" เฟิงผิงหันตอบโดยไม่ต้องคิด

เด็กหนุ่มผมสีน้ำเงินนิ่งอึ้ง ไม่นึกว่าจะได้รับคำตอบสั้นๆ แบบนี้ จะตอบรับก็ไม่ใช่ จะปฏิเสธก็ไม่เชิง

"จะยังไงก็ตาม สรุปลแล้ว ขอขอบคุณนายมากที่บุกเข้ามากลางดึกแล้ว จุ้นจ้านไปทั่วจนได้ผลเป็นแบบนี้ ฮึๆ" ชายหนุ่มผมทองพูดพลางหัวเราะ

"ด้วยความยินดี เรื่องเล็กน้อยเท่านั้นเอง" เฟิงผิงหันเกาหัวแกรกๆ ด้วยความเย็น ยังเข้าใจไปว่าอีกฝ่ายกำลังชม

"แต่ว่ายังมีเรื่องอีกอย่างต้องให้นายช่วย" ชายหนุ่มผมทองยิ้มกว้าง พलगพูดต่อ

"อืม! เชิญว่ามาเลย!"

"ไปรคอย่าเอาเรื่องของเราไปบอกให้ใครรู้เป็นอันขาด แม้จะเป็นคนที่นายคิดว่าเชื่อใจได้ก็ตาม" ชายหนุ่มผมทองยิ้ม แต่ไม่ได้ลดความจริงจังของถ้อยคำที่เอ่ยแม้แต่นิดเดียว "พวกเรามีศัตรูคู่แค้นอยู่บนโลกมนุษย์นี้ด้วย เพราะฉะนั้นในช่วงเวลาที่พลังยังฟื้นกลับมาไม่สมบูรณ์ เราไม่ต้องการให้ข่าวคราวเรื่อร่อยรอยของเรารั่วไหลออกไป"

"เข้าใจแล้ว ผมจะไม่เอาเรื่องนี้ไปพูดกับใคร" เฟิงผิงหลันใช้มือทำท่ารูดชิปปิดปาก "แต่ว่าทำไมพวกคุณถึงต้องบอกเรื่องพวกนี้ให้ผมรู้ด้วย ผมหมายความว่า พวกคุณฉวยโอกาสตอนที่ผมหลับหนีออกไปเลยก็ได้ไม่ใช่หรือ"

"พวกเราต้องการรู้ว่าการปรากฏตัวของนายมีอะไรเกี่ยวข้องกับเจ้านายของพวกเราหรือเปล่า จากนี้วิญญานของพวกเราเชื่อมโยงกันแล้ว หลังจากวันนี้ไป ชีวิตของนายจะเปลี่ยนแปลงเพราะเหตุนี้ เพราะงั้นเลยต้องอธิบายให้นายเข้าใจเสียก่อน"

"นายเป็นคนทำลายผนิก เราจึงใช้เวทมนตร์ลบความทรงจำของนายไม่ได้..." เควตซัลกล่าวเสริมเสียงเย็น มองออกว่าเขาไม่อยากจะเกี่ยวกับเฟิงผิงหลันหรือมนุษย์คนไหนเลยสักนิด

"อ้อ! เข้าใจแล้วละ" เฟิงผิงหลันแอบดีใจอยู่เสียบๆ เพราะเขาไม่อยากจะลืมเรื่องราวที่เกิดขึ้น

แสงตะวันยามเช้าส่องลอดผ่านหน้าต่างเข้ามาภายในบ้าน ไม่รู้ว่าเวลาเข้ามาเยือนตั้งแต่เมื่อใด เฟิงผิงหลันมองนาฬิกาข้อมือ อีกแค่ชั่วโมงเดียวก็ไปจัดการเรื่องย้ายเข้าหอพักได้แล้ว

"อา...ถ้าอย่างนั้น ผนิกสลายไปแล้ว ขึ้นต่อไปก็..."

"ไม่ใช่เรื่องของนาย" เควตซัลตอบด้วยน้ำเสียงที่ไร้ความอบอุ่นอย่างสิ้นเชิง "นายไปได้แล้ว"

"อ้อ! โอเค" เฟิงผิงหลันพยักหน้ารับ "งั้นผมไม่รบกวนละ" ออกเดินทางจากที่นั่นกลับหอพัก บวกเวลากินข้าวเช้าอีก ก็ราวชั่วโมงหนึ่งพอดีเลย

แม้ว่าบังเอิญจับพลัดจับผลูทำลายผนิกได้โดยไม่ตั้งใจ ทั้งเฟิงรู้จักคนในบ้านนี้ได้เพียงไม่ถึงชั่วโมง แต่เมื่อถูกตัดความสัมพันธ์ง่าย ๆ เช่นนี้ ก็ยังทำให้เขารู้สึก...เสียใจอยู่เล็กน้อย

เฟิงผิงหลันหยิบกระเป๋าสานสะพายแล้วอุ้มหม้อไฟฟ้าด้วยมือ

ทั้งสอง ขณะกำลังจะก้าวออกจากประตูบ้าน เขาหันกลับไปโบกมือลา คนในบ้านและเอ่ยด้วยรอยยิ้มกว้างว่า "ลาก่อนนะ"

ชายหนุ่มผมขาวยิ้มตอบ ชายหนุ่มผมทองโบกมือกลับ แต่ท่าโบกมือเหมือนกำลังไล่แมลงวันมากกว่า สาวน้อยที่ไว้ผมหน้าม้ายาว พยักหน้าให้เขาเอนๆ เป็นเชิงบอกลาด้วยท่าทางประหม่า ส่วนคนอื่นที่เหลือ กลับทำท่าเหมือนไล่เสนียดจัญไรออกจากบ้าน หน้าตาบึ้งตึงไร้รอยยิ้ม

พอเพิ่งผิงหลันจากไปแล้ว ชายหนุ่มผมทองก็ยิ้มพลางพุดขึ้น "ไม่นึกว่าคนที่ทำลายผืนนี้ได้จะเป็นคนแบบนี้ โชคชะตาช่างชอบเล่นตลกกับเราเหลือเกิน"

"ฉันนึกว่าคนที่ทำลายผืนนี้จะเป็นองค์ชายซาเคดเสียอีก!" ชายผิวสีทองแดงกล่าวเสียงทุ้มต่ำ ท่าทางร้อนใจมาก "ไอ้พวกนักล่าปีศาจ! ฉันจะฉีกเนื้อพวกมันเป็นชิ้นๆ เลย!"

"องค์ชายยังมีชีวิตอยู่ เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะอยู่ที่ไหนเท่านั้น นักล่าปีศาจ ไม่ได้ทรยศพวกเรา" เควตซัลเอ่ยตอบอย่างเย็นชา "เราต้องหาคู่ชายเจอแน่..."

"แต่เวลาเหลือไม่มากแล้ว" เด็กหนุ่มผมสีน้ำเงินตะแคงหน้าผากของตัวเองเบาๆ แล้วสัญลักษณ์อาคมสีน้ำเงินอ่อนก็ปรากฏขึ้นบนหน้าผาก แต่สีของอาคมนั้นเขียวเข้มเขียวจาง เขียวก็ปรากฏให้เห็น เขียวก็จางหายไป ไม่คงที่เลยแม้แต่น้อย "เราต้องรีบหาทางติดต่อกับองค์ชาย หรือไม่ก็หาผู้ผูกสัญญาคนใหม่ ไม่เช่นนั้นเราอาจไม่สามารถมีตัวตนอยู่ในมิตินี้ต่อไปได้..."

ชายหนุ่มผมขาวมองไปทางเควตซัล "นายคิดอย่างไร"

เควตซัลวางมือทาบบนหน้าอก สูดหายใจลึก "เจ้านายของฉันมีเพียงคนเดียวเท่านั้น"

"กว่าจะหลุดจากพันธนาการได้ลำบากแทบแย่ เรื่องหนักๆ แบบนี้เอาไว้ค่อยคุยกันทีหลังเถอะ" ชายหนุ่มผมทองกระโดดขึ้นยืนเหนือริม

หน้าต่างและทอดสายตามองไปไกล "หายไปสิบสองปี โลกมนุษย์เปลี่ยนไปเยอะเลยนะ บ้านคนก็เยอะขึ้น มนุษย์ก็เยอะขึ้น แล้วก็..." เขาหลับตาลง สัมผัสสลมเย็นเยือกที่พัดผ่านไป มุมปากยกขึ้นเล็กน้อย "กลิ่นอายแห่งความชั่วร้ายที่ปะปนมากับพวกปีศาจชั้นต่ำจิตใจเลวทรามก็รุนแรงขึ้นด้วย ถ้าไม่ใช่พวกที่ลึกลอบหนีจากโลกวิญญานมาที่นี่ ก็แปลว่าผู้ธัญเชิญระดับล่างเพิ่มจำนวนขึ้นแล้ว"

"คนจากราชสำนักอาจซ่อนตัวอยู่ได้ทุกที่ ตอนนี่เรายังห่องค์ชายซาเคคไม่เจอ ทางที่ดีควรดำเนินการอย่างเงียบเชียบที่สุด"

"สำหรับพวกเราแล้ว โลกมนุษย์มีเรื่องมากมายเหลือเกินที่ยังไม่รู้ หากจะซ่อนตัวอยู่ที่นี้ละก็ จำเป็นต้องมีคนคอยนำทาง"

"ไปหาคนจากโซนไร่ฝักฝ้ายมาช่วยเราดีไหม" เด็กหนุ่มผมสีน้ำเงินเสนอความเห็น

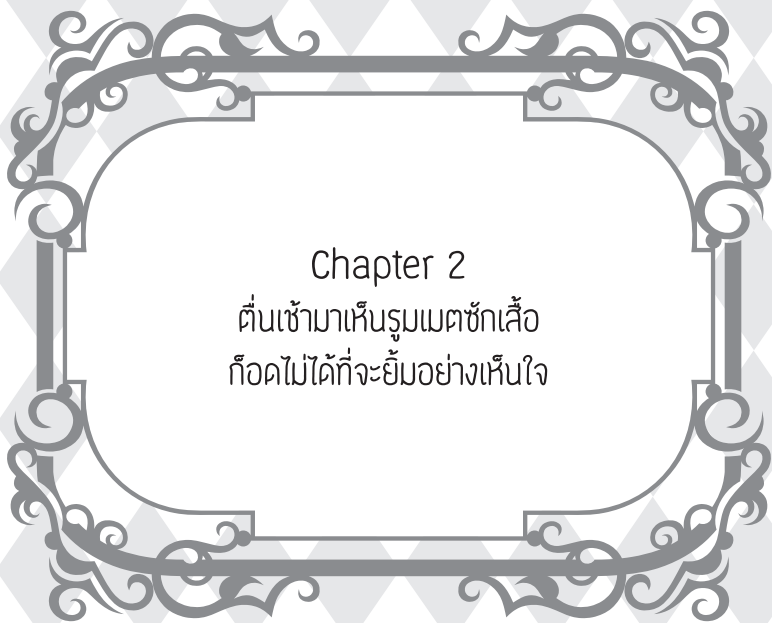
"ไม่ได้ ไม่น่าว่าที่นั่นอาจมีลูกสมุนของราชสำนักปะปนอยู่ด้วย ไม่ควรแหวกหญ้าให้งูตื่น"

"ตอนนี้มนุษย์ที่เคยเจอเราและรู้เรื่องของพวกเรามีเพียงคนเดียวเท่านั้น" ชายหนุ่มผมทองกล่าวด้วยรอยยิ้ม "อ้อ ใช่! เมื่อที่ลึ้มเคือนเขาว่า มนุษย์ที่เคยได้สัมผัสกับปีศาจระดับอย่างพวกเราโดยตรง อาจเกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่างกับร่างกาย ไม่น่าว่าอาจจะเป็นปัญหาสำหรับเขาก็ได้ หวังว่าจะไม่สาหัสสากรรจ์จนเกินไปนะ ฮีๆ"

"นายจะไปหาเจ้าเด็กโง่คนนั้นหรือ" ใบหน้าหยาบกระด้างขมวดคิ้วไม่เห็นด้วยเลยแม้แต่น้อย

"ดูท่าทางโง่จะตายไป" เด็กหนุ่มผมสีน้ำเงินกล่าวเสริมอย่างไม่เกรงใจ

"ฉันทชอบคนโง่" ชายหนุ่มผมทองยิ้มพลางกระซิบแผ่ว "ยิ่งโง่เท่าไร ก็ยิ่งควบคุมง่ายเท่านั้น"

Chapter 2
ตื่นเข้ามาเห็นรูปเมตซึกเสื่อ
ก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มอย่างเห็นใจ

อากาศยามเช้าสดชื่นเหลือเกิน

เฟิงผิงหลันซึ่งจักรยานมุ่งหน้าไปทางหอพักอย่างสบายอารมณ์ เขา
หาวหอคอดหนึ่ง หยดน้ำค้างเล็กจากทางตา

เมื่อคืนนอนบนพื้นไม้กระดานทำให้หลับไม่เต็มตื่นเท่าไรนัก ก่อน
หน้านี้ยังรู้สึกง่วงงุนอยู่บ้าง สมองเฟิงตื่นเต็มที่ก็ตอนนี่เอง

เรื่องที่เฟิงเกิดขึ้นเป็นเรื่องจริงหรือเปล่านะ หรือสมองช่วงถึงหลับ
ถึงตื่นของเขาทำให้ภาพฝันกับความจริงปะปนกันจนแยกไม่ออก

เมื่อถึงจักรยานลงมาจากจนถึงตื่นเขา เขาอดไม่ได้ที่จะหันกลับไป
มองเหม่อยังคฤหาสน์สไตล์ตะวันตกสีขาวเหนือเนินเขา ซึ่งตั้งตระหง่าน
ให้เห็นอยู่ไกลๆ

จะจากมาอย่างนี้ มันออกจะ...น่าเสียดายอยู่นะ เขาไม่อาจสลัด
ความคิดนี้ไปได้ รู้สึกว่าควรทำอะไรสักอย่าง

เฟิงผิงหลันยืนอยู่ที่เดิมครู่หนึ่ง จากนั้นจึงตัดสินใจได้ เขาหันหัวรถ
จักรยานกลับ ปั่นไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ย้อนกลับไปตามเส้นทางเดิม
ยี่สิบนาทีหลังจากนั้น คฤหาสน์สไตล์ตะวันตกสีขาวหิมะก็ปรากฏแก่
สายตาก็ครา

พงหญ้ารกชัฏหน้าลานบ้านยังอยู่ในสภาพเดิม ประตูเหล็กหน้า
กำแพงบ้านยังปิดสนิท สิ่งเดียวที่ต่างออกไปคือ แสงตะวันยามเช้าทำให้
ความมืดหม่นน่ากลัวที่เห็นเมื่อคืนสลายหายไป

เฟิงผิงหลันจอดจักรยานอย่างลวกๆ ที่ข้างทาง แล้วป็นขึ้นกำแพง

กระโดดข้ามไปอีกด้าน มุ่งหน้าสู่ประตูใหญ่ ประตูไม่ได้ล็อกอน เขาผลักประตูเปิดออกแล้วเดินเข้าไปด้านใน ผ่านระเบียงทางเดินและหัวมุมเดินต่อไปจนถึงห้องโถงด้านในสุดของบ้าน บนประตูบานคู่สลักลวดลายชลิบทองนั้น ยังมีรอยนิ้วมือเปื้อนเลือดที่เขาทิ้งไว้เมื่อคืน แต่ตอนนี้หยดเลือดแห้งจนกลายเป็นสีน้ำตาลเข้มแล้ว

เฟิงผิงหันสुकลมหายใจลึก ก่อนผลักประตูเปิดออก

ภายในห้องโถงใหญ่เพดานสูงลิบลับนั้นว่างเปล่า ไม่มีอะไรอยู่เลย ไม่มีรูปสลักกษัตริย์แปลกอัศจรรย์ทั้งหก และไม่มีคนที่กลายร่างมาจากรูปสลัก

เฟิงผิงหันห่อไหล่ด้วยความผิดหวัง

มันเป็นแค่ความฝันหรือ เป็นไปไม่ได้ ความทรงจำเมื่อเช้ายังชัดเจนขนาดนี้ ไม่มีทางเป็นความฝันแน่ ต้องมีร่องรอยอะไรหลงเหลืออยู่สิ เขาเคยดูสถานที่เกิดเหตุในซีรีส์สืบสวนทางโทรทัศน์ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นย่อมต้องมีเงื่อนงำหลงเหลืออยู่

เขาต้องการพิสูจน์ว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องจริง เขาอยากรู้ว่าสิ่งมีชีวิตที่สวยงามทั้งหมดนั้นไปอยู่ที่ไหน

เฟิงผิงหันเดินวนรอบห้อง คังใจจะหาหลักฐานเพื่อยืนยันว่าตัวเองไม่ได้ฝันไป ตอนแรกเขาก็มองพื้น จากนั้นก็นั่งยองๆ ลงไป จนสุดท้ายหมอบคลานสี่ขาเพื่อหาเงื่อนงำที่อาจหลงเหลืออยู่

แค่เส้นผมเส้นเดียวก็เพียงพอแล้วที่จะยืนยันกับเขาว่านี่ไม่ใช่ความฝัน

พอยืนยันได้ แล้วอย่างไรต่อล่ะ เขายังไม่รู้หรอก แต่อย่างไรก็ต้องพิสูจน์ให้ได้ ส่วนลึกในจิตใจเขาเกิดความรู้สึกอยากรู้ อยากเห็นและลุ้นระทึก รวากับตัวเองได้ค้นพบความลับที่ไม่มีใครบนโลกรู้มาก่อน ก่อนหน้านี้เขาแม้แต่คืนละสิ่งจนยอมทิ้งโอกาสแบบนี้ไปง่ายๆ ช่างโง่เขลาอะไรอย่างนี้

ขณะที่เฟิงผิงหันคลานกระดืบๆ เหมือนนอนอยู่บนพื้นหิน มีดวงตาเย็นเยียบราวน้ำแข็ง อีกทั้งแฝงไว้ด้วยความซิงซังจ้องมองร่างกึ่งโค้ง

ที่คลานขยับอย่างเชื่องช้าโดยไม่มีผู้มเสียง

แมวซลยีนอยู่ข้างประตู เงาของร่างสูงใหญ่ทอดยาว วินาทีที่เขาเห็นเฟิงผิงหลัน สิ่งแรกที่แวบเข้ามาในหัวคือต้องการหันหนีแล้วเดินไปทางอื่น

เขาไม่ยอกเกี่ยวข้องกับมนุษย์มากเกินไป เขาเกลียดมนุษย์

"ทำไมถึงไม่มีนะ" เฟิงผิงหลันพิมพ์เสียงเบากับตัวเองพลางคลานไปรอบๆ "โอเอ๊ย! ขอแค่เส้นเดียวเท่านั้น..."

ใบหน้าเขินซางมวดคิ้ว

เจ้านีทำอะไรของมัน

แมวซลยีนที่ตอนแรกคิดจะเดินจากไปชะงักมีเท้า หยุดครอคู่ต่อ

เฟิงผิงหลันคลานวนรอบห้องอย่างไร้จุดหมายโดยไม่สนใจใครทั้งสิ้น เคียวก็คลานไปทางซ้าย เคียวก็คลานไปทางขวา คลานไปก็พิมพ์พำกับตัวเองไป นานเข้าถึงกับเริ่มฮัมเพลงที่ไม่ลงจังหวะเลยสักนิตอีกต่างหาก

"ลัลลัลลัลลาล อยู่ที่ไหนนี่!" ท่าทางมีความสุขเอามากๆ ทั้งร่าเริงทั้งน่าขัน ะรึนอย่างกับตัวอัลปากาที่เกี่ยวข้องสำเร็จแล้ววิ่งกระโจนอย่างมีความสุขบนทุ่งหญ้า ไม่สังเกตเลยสักนิตว่ามีอีกคนอยู่ในห้องนี้ด้วย

แววตาของแมวซลยีนยิ่งเขินเขียบบ่นากลัวกว่าเดิม คิ้วขมวดจนแทบจะซิดคิคกัน

ทำไมคนที่ทำลายผนังถึงเป็นคนพรรคนี้เนะ...

เขารู้สึกเหมือนถูกลบหลู่

เฟิงผิงหลันยังก้มหน้าก้มตาคลานต่อไป ก่อนเปลี่ยนทิศทางมุ่งหน้าไปยังประตูทางเข้า

ขณะเขากำลังมองหาร่องรอยอย่างตั้งอกตั้งใจอยู่นั้น จู่ๆ เขาก็สวมรองเท้าหนึ่งคู่หนึ่งก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

เฟิงผิงหลันอึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนค่อยๆ เงยหน้าขึ้น สิ่งแรกที่เห็นคือกางเกงสูทสีเข้ม ตามด้วยเสื้อแจ็คสะอะดสะอ้าน และสุดท้ายคือใบหน้าที

เย็นซารารากับน้ำแข็ง

"ทำอะไรรองนาย" เสียงทุ้มต่ำเย็นเยียบราวปีศาจคั่งขึ้น อุณหภูมิห้องอันร้อนอ้าวดูเหมือนจะลดลงจนถึงจุดเยือกแข็ง

"กำลังหาคนที่ร่วงจากค้ำของพวกคุณนะ" เฟิงผิงหันตอบโดยไม่คิด แต่เมื่อคำพูดนั้นหลุดจากปากไปแล้ว จะนึกเสียใจก็ไม่ทัน ให้ตายสิ! แบบนี้เหมือนเขาเป็นพวกวิศถาจารย์เลย!

"กลับมาที่นี่ทำไม" เควตซัลพลิกฝ่ามือหงายขึ้น ทันใดนั้นบนฝ่ามือที่ว่างเปล่าก็ปรากฏดาบยาวเล่มหนึ่ง คมดาบส่องประกายเย็นเยียบ

เฟิงผิงหันจ้องหน้าเควตซัลแล้วกะพริบตาปริบๆ อย่างไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเอง ขณะที่เควตซัลกำลังคิดว่าอีกฝ่ายจะร้องให้กลางขอให้ไว้ชีวิต ใบหน้าใต้อชื่อที่กำลังตื่นตะลึงกับภาพตรงหน้ากลับแผยรอยยิ้มแห่งความยินดี

"เจ๋งไปเลย!"

ยิ้มไปเลย! ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องจริง! ทั้งหมดมีตัวตนอยู่จริง แดมยังเป็นปีศาจจริงๆ ค่าย!

เควตซัลขมวดคิ้ว "...ยิ้มทำไม"

"เพราะว่าคุณมีตัวตนอยู่จริงๆ นะสิ ฮีๆ..." เฟิงผิงหันถอนใจแล้วลุกขึ้นยืน มือปักฝุ่นที่ติดตามตัว พลังจ้องเควตซัลไม่วางตา ไม่อาจหยุดตัวเองไม่ให้ฉีกยิ้มกว้าง

รอยยิ้มนั้นทำให้เควตซัลรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง

"ตอนแรกผมคิดว่าฝันไป โชคดีจังที่เป็นเรื่องจริง เกือบไปแล้วเสียฮ่าๆ!"

เควตซัลจ้องเขาโดยไม่พูดอะไร

แค่ยืนยันได้ว่าพวกเขาตัวตนอยู่จริง ทำไมต้องดีใจขนาดนี้ค่าย หรือมีวัตถุประสงค์อื่นแอบแฝง...

เขาไม่พูดความสงสัยในใจออกมา เพียงจ้องเฟิงผิงหันอย่างเงิบ

งัน รอให้อีกฝ่ายหลุดปากพูดเอง

เฟิงผิงหันพुकจบแล้วก็มองหน้าเควตซัล ทั้งสองฝ่ายไม่มีใคร
ปริปากพูดแม้แต่คำเดียว ไม่กี่วินาทีหลังจากนั้น มุมปากของเฟิงผิงหัน
ยกขึ้นอีกครั้ง ตามองไปทางเควตซัลพลางยิ้มกว้าง

"ฮึ่ๆๆ..."

ใบหน้าที่ยิ้มเยิบรวมน้ำแข็งฉายแวววรั้าคาญใจ เควตซัลเหลือบ
มองเฟิงผิงหันอย่างเอ็นซ้าแล้วหันหลังเดินออกจากห้องโถงไป

แค่เฟิงผิงหันผู้ไม่รู้กาลเทศะกลับรีบเดินตามหลังเขาไปทันที

"คนอื่นล่ะครับ" เฟิงผิงหันเอ่ยถามด้วยความสงสัย "พวกเขาออกไปแล้วหรือ พวกคุณไม่ต้องเคลื่อนพลพร้อมกันหรือ แล้วพวกคุณเป็น
เพื่อนกันหรือเปล่า หรือว่าเป็นครอบครัวเดียวกัน"

เมื่อเจอเฟิงผิงหันซักไซ้ไม่เลิก เควตซัลจึงทำหูทวนลมแล้วเดิน
ต่อโดยไม่สนใจ

หนวกหูจริงเชียว...ไม่เคยเจอคนที่โหนพุกมาอย่างนี้เลย ที่ผ่านม
ไม่เคยมีใครกล้าส่งเสียงรบกวนเขาอย่างนี้มาก่อน

"อ้อ! ไซ้ ผมชื่อเฟิงผิงหันนะ" เฟิงผิงหันยิ้มพลางแนะนำตัวเอง
"เมื่อเข้าผู้ซ้าขยหนุ่มผมซ้าเรียกคุณว่า เควตซัล เป็นชื่อเรียกของคุณสินะ
แล้วเป็นชื่อหรือเป็นนามสกุลของคุณกันแน่ล่ะ"

เขาไม่รู้ว้าพวกปีศาจตั้งชื่อกันอย่างไร และไม่รู้ด้วยว้าถ้อยคำที่
เต็มไปด้้วยกลิ่นอายต่างแดนนั้นมีความหมายว้าอย่างไร ไม่แนใจว้าคำที่
ได้ยินนั้นคือชื่อตัว ชื่อตำแหน่ง หรือเป็นมนตรีคธา

แต่เขารู้สึกว้าชื่อนี้เหมือนมนตรีคธา ได้ยินเพียงครั้งเดียวก็ซ้าก
จะลืม ก็เหมือนกับคนตรงหน้านี้ ทั้งใบหน้าและรูปร่าง ทุกสิ่งทุกอย่าง
ประทับแน่นในความทรงจำของเขาตั้งแต่วันที่แรกจนตอนนี้

เควตซัลส่งเสียงหึในคออย่างเอ็นซ้า สิ่งมีชีวิตชั้นต่ำอย่างนี้นะหรือ
ไม่ควรคำให้เขาต้องบอกชื่อแซให้รู้จากปากเองหรือ

เฟิงผิงหลันยังพูดต่อ "อ้อ! อันที่จริงผมมีเรื่องหนึ่งอยากขอร้องเรื่องเล็กน้อย แต่ว่าอาจจะเหมือนผมขอมากเกินไปก็ได้นะ..."

ในที่สุดก็เผยโฉมหน้าที่แท้จริงออกมาแล้วสินะ เจ้าพวกมนุษย์...

ถ้อยคำไร้เดียงสาและการกระทำไร้ชื่อทั้งหมดก่อนหน้านี้ ก็เพียงเพื่อซ่อนเร้นความละโมภที่ฝังอยู่ในสัญชาตญาณมนุษย์เท่านั้นเอง

ช่างเป็นสิ่งมีชีวิตที่ไร้ยางอายอะไรเช่นนี้...

เคเวคซัลหันหลังกลับมาและเอ่ยอย่างเย่อหยิ่ง "...ว่ามา"

"ขอลองแตะตัวคุณสักครั้งได้ไหม" เมื่อคืนเขาได้สัมผัสแค่รูปสลักหินที่แข็งทื่อและเย็นเยียบราวน้ำแข็ง เวลานี้เมื่อได้เห็นร่างกายที่เต็มไปด้วยชีวิตเช่นนี้ เขาอดไม่ได้ที่จะสงสัย อยากยื่นมือไปสัมผัสความแตกต่างระหว่างสองสิ่งนั้น

รอยยิ้มเย็นเยือกหยิ่งยโสที่โชนันแข็งทื่อไปทันใด เห็นได้ชัดว่าความชิงชังอันรุนแรงนั้นทำให้ใบหน้าที่ยืนชาราวน้ำแข็งร้อนรุ่มขึ้นมา

เมื่ออีกฝ่ายไม่ตอบ เฟิงผิงหลันจึงเอ่ยปากถามอย่างระมัดระวังอีกครั้งว่า "ได้ไหมครับ" พร้อมกับยื่นมือออกไปหาเคเวคซัลอย่างช้าๆ

แต่มือที่ค้างอยู่กลางอากาศนั้นก็กลับถูกฝ่ามือแข็งแรงคว้าไว้แน่นเสียก่อน

เฟิงผิงหลันมองเคเวคซัลอย่างตกตะลึง แม้พลังกำลังที่บีบข้อมืออยู่นั้นจะทำให้เขาเจ็บจนน้ำตาแทบร่วง แต่เมื่อเทียบกับความเจ็บปวดแล้วยังมีอีกเรื่องที่เขาสนใจมากกว่า

ฝ่ามือแข็งแรงที่กุมข้อมือเขาอยู่เย็นเยียบอย่างไม่น่าเชื่อ อุนหนุมิคำกว่าคนที่ทั่วไปมากทีเดียว

"มือคุณเย็นจังเลย!" เฟิงผิงหลันพูดโดยไม่แม้แต่หยุดคิด สีหน้าเผยแววยินดีอย่างไม่ปิดบัง "เย็นจัง สบายมากเลย"

เคเวคซัลขมวดคิ้วก่อนปักมือเฟิงผิงหลันออกไปให้พ้นราวกับขว้างขยะโสโครก

"...ไปให้พ้น!"

"อุณหภูมิร่างกายของปีศาจโดยทั่วไปก็เย็นแบบนี้แหละครับ หรือมีแค่คุณที่เป็นแบบนี้" เฟิงผิงหันพุดต่อโดยไม่สนใจเสียงไล่ของอีกฝ่าย "คุณไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า"

คำพุดแสดงความห่วงใยประโยคนี้ทำให้เกวตซัลยั้งรำคาญใจ

"ไม่ใช่เรื่องของนาย เจ้ามนุษย์..." คำเตือนที่เต็มไปด้วยแว่นผมขวัญ ลอดผ่านไรฟันออกมาอย่างเย็นชา "จากนี้ห้ามเข้าใกล้พวกเราอีก..."

เมื่อพุดจบ เกวตซัลก็เดินลับหายไปในมุมมืดของทางเดิน รวากับก้าวเข้าสู่เงามืด อันตรธานหายไปเงาแห่งรัตติกาล

"เยี่ยมไปเลย" เฟิงผิงหันยื่นปรบมือเสียงดังอยู่ที่เดิม ค้างอยู่ในที่นั่นนานมาก...กว่าจะหยุด

เขายื่นมือไปข้างหน้าแล้วมองรอยนิ้วมือบนข้อมือ มุมปากอกไม่ได้ที่จะยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม

ทุกอย่างเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่แค่ความฝัน...

เมื่อออกจากคฤหาสน์แล้ว เฟิงผิงหันถึงจักรยานตามเส้นทางเดิม
มุ่งหน้ากลับไปยังหอพักอีกรอบ แต่ครั้งนี้เขาอารมณ์ดีมาก ไม่รู้เพราะเหตุใดในใจจึงลึกลงและเปี่ยมด้วยความหวังอย่างบอกไม่ถูก

แปดโมงเช้า เป็นช่วงเวลาที่ทุกคนต่างเดินทางไปทำงานและไปเรียน เฟิงผิงหันขี่จักรยานอยู่บนถนน หลบหลีกรถยนต์ที่วิ่งผ่านไปมา พอเจอไฟแดง เขาหยุดรถและมองซ้ายที่ขวาที่อย่างเบื่อหน่าย

ทันใดนั้นเอง สิ่งหนึ่งก็ดึงความสนใจของเขาไว้

นั่นมันอะไรนะ เขายึดคา

อะไรบางอย่างรูปร่างกลมๆ ขนาดใหญ่ยักษ์และสีเขียวเหมือนใบโพธิ์กำลังลอยอยู่กลางอากาศ มองแวบๆ เหมือนลูกโป่ง แต่ด้านบนกลับมีเส้นปูดโปนเหมือนเส้นเลือดพาดสลับไปมา สิ่งนั้นเคลื่อนที่วนไป

เวียนมาอย่างรวดเร็ว พอมันเปลี่ยนทิศทางการก็เผยให้เห็นดวงตาขนาดใหญ่
ที่เต็มไปด้วยเส้นเลือดผวยแดงก่ำ

นัยน์ตาศายักซ์สี่เหลี่ยมโคลนหมุนไปมาไม่หยุด ลอยเวียนวนอยู่เหนือ
ศีรษะผู้คนที่เดินขวกไขว่ ไม่มีใครสนใจลูกบอลกลมๆ หน้าตาประหลาด
ที่ว่านี้ รวากับมันเป็นเพียงป้ายโฆษณาริมถนนป้ายหนึ่งเท่านั้น

เสียงแตรรถที่ดังจากด้านหลังดึงความสนใจของเฟิงผิงหลันกลับมา
ไฟเขียวแล้ว เขารีบเหยียบบันไดจักรยานแล้วมุ่งหน้าออกจากที่ตรงนั้นไป

น่าจะเป็นโฆษณาอะไรสักอย่างกระมัง แม้ว่าดูแล้วจะชวนให้รู้สึก
กระอักกระอ่วนใจพิลึก แต่เมืองหลวงก็เป็นอย่างนี้ละ อะไรๆ ก็แปลก
ใหม่ไปหมด คราวหน้าเขาต้องตั้งสติให้ดีกว่านี้ เฟิงผิงหลันเขาไปเรื่อย
เปื่อย พยายามหาเหตุผลให้ลูกศายักซ์ลอยได้ให้เห็นเป็นเรื่องปกติสามัญ

เมื่อกลับถึงหอพัก เขาเห็นคุณลุงผู้ดูแลหอยังอยู่ที่เดิมเหมือนเมื่อ
คืนวาน สวมแว่นตาคำอันเดิม ใบหน้าบุ๋มบึ้ง และกำลังจิบชาคำที่ใส่มะนาว
ฝานเต็มแก้ว

"อ้อ!" พอผู้ดูแลเห็นเฟิงผิงหลันก็ทักทาย "เมื่อวานโอเคดีใช่ไหม"

"ก็โอเคนะครับ ฮ่าๆ"

"ทำไมญาติไม่มาส่งล่ะ"

"ญาติอะไรหะครับ" เมื่อเฟิงผิงหลันเห็นลุงผู้ดูแลยิ้มอย่างขบขัน
ก็นึกถึงข้ออ้างแต่งสดของตัวเองเมื่อเย็นวานขึ้นมาได้ "อ้อ! ลุงของผม
นะหะครับ! เมื่อคืนผมนอนบ้านคุณลุง! ตอนนี่เขาไปทำงานแล้วละ"

"อ้อ! อย่างนั้นเองหะ" ผู้ดูแลพยักหน้า ไม่ซักไซ้เรื่องคำโกหก
ของเฟิงผิงหลันให้มากความ "รีบเข้าหอพักเดอะ อย่าปล่อยให้อื่นต้อง
รอนาน"

เฟิงผิงหลันโบกมือลา รีบถือโอกาสขณะอีกฝ่ายยังไม่ถามอะไรมาก
เผ่นแน่บจากที่นั่นโดยเร็ว

เมื่อเขารายงานตัวกับผู้คุมหอแล้ว ก็รีบกุญแจและมุ่งหน้าไปยัง

ห้องพัก

โรงเรียนมัธยมเซฟาเนียมีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกครบครัน หอพักตกแต่งอย่างเรียบง่าย แต่ยังให้ความรู้สึกสะอาดเรียบร้อยเหมือน เพิ่งสร้างใหม่ ภายในห้องทาคิ้วสีฟ้าอ่อนและสีขาวครีมเป็นหลัก คุณแล้ว เย็นสบายและสดชื่น

รูมเมตของเราจะเป็นคนอย่างไรนะ เขาคิดด้วยความตื่นเต้นขณะ เดินขึ้นชั้นสาม ไล่ดูคู่มือหมายเลขห้องและเดินมาจนถึงหน้าห้องของตัวเอง ประตูไม้ได้ล็อก เฟิงผิงหันหลังเปิดประตูโดยไม่รีรอ

"อรุณสวัสดิ์..."

คนคนหนึ่งยืนอยู่กลางห้อง ร่างสูงเพรียว สวมชุดนักเรียนหญิง วินาทีนั้นเฟิงผิงหันนึกว่าจินตนาการ 18+ ของตัวเองได้กลายเป็นความจริง แต่เมื่อมองให้ถี่อีกครั้งจึงพบว่า แม้จะสวมชุดนักเรียนหญิง แต่ผู้สวม นั้นเป็นผู้ชาย

เฟิงผิงหันอึ้งไปเล็กน้อย

นี่...หรือว่านี่จะเป็นแพชั่นที่ฮิตกันตอนนี้ละ เขาไม่เข้าใจสนิทยมน คนเมืองสักเท่าไร แม้จะรู้สึกแปลกมากที่อีกฝ่ายสวมชุดนักเรียนหญิง แต่เมื่อเทียบกับคนแต่งตัวประหลาดๆ ที่เคยเห็นในนิตยสารหรือโทรทัศน์ แล้ว ผู้ชายแต่งตัวเป็นผู้หญิงถือเป็นเรื่องธรรมดา

เฟิงผิงหันพินิจพิจารณาคณะตรงหน้าด้วยแวตตาอยากรู้อยากเห็น อีกฝ่ายอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขา คำนลางผมสั้นสีน้ำตาลคือแว่นตา กรอบดำ บดบังใบหน้าอ่อนหวานของชายหนุ่มตรงหน้าไปกว่าครึ่ง เสื้อีเซ็ดผู้หญิงตึงแน่นเมื่อสวมบนไหล่กว้าง คำนลางกระโปรงสั้นสีขาวคือขาที่ผอมเรียวแต่กระชับ

ชายหนุ่มยืนอยู่ข้างหน้าต่าง สายลมโชยมาจากค่านนอก ดวงตาทั้งสองหลับปริ้ม ริมฝีปากเผยรอยยิ้มน้อยๆ ราวกับกำลังคิดถึงอะไรบางอย่าง

"สวัสดิ์ นายคือไปหลี่รุ่ยที่อยู่ห้อง 384 ไซโหม" เฟิงผิงหันเอ่ย

ปากถาม

"อ้อ! ชายหนุ่มคอบสั้นๆ ยังคงยืนอยู่ในท่าเดิม

"อ้อ! สวัสดิ์ ฉันเป็นรุมเมตของนายนะ ชื่อเฟิงผิงหลัน" เขายิ้มแล้ว
ปิดประตู ลากกระเป๋าสัมภาระเข้าไปวางค้ำนิน "ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะ"
ไปหลี่รู่ยลืมหันตาคืนข้างหนึ่ง แล้วหันมามองเขาอย่างพินิจสองสาม
วินาที ก่อนเอ่ยปากว่า "ช่วยอะไรฉันอย่างหนึ่งได้ไหม"

"อ้อ! ได้สิ ให้ทำอะไรล่ะ"

ไปหลี่รู่ยหันหลังกลับไป หลับตาลง "กอดฉันจากด้านหลังที่ได้ไหม"
แม้จะเจอสถานการณ์แปลกๆ และคำขอประหลาดๆ แต่เฟิงผิงหลัน
ก็ไม่คิดอะไรมาก ทั้งยังไม่ถามอะไรมากด้วย เรื่องง่ายๆ แค่นี้ทำไมจะช่วย
ไม่ได้

"อ้อ! ได้สิ" เขาวางสัมภาระลงแล้วเดินไปด้านหลังไปหลี่รู่ย ลังเล
อยู่ครู่หนึ่งก่อนยื่นแขนทั้งสองออกไปโอบรอบอกของอีกฝ่ายอย่างเก้กัง

ไปหลี่รู่ยถอนใจพลางสายหิว "นี่ไม่เรียกว่ากอด นี่เรียกว่าท่าประม
พยาบาลแบบโฮมลิคซ์ แมนูเวอร် นายเก็บไว้ใช้เวลาฉันสลักแล้วมีอะไร
คิดคอคิดกว่านะ" เขายื่นมือไปจับแขนทั้งสองข้างของเฟิงผิงหลันลากลงไป
ที่เอว "ทักชะนายแย่มาก ไม่เคยกอดผู้หญิงมาก่อนหรือ"

"ไม่เคยอะ"

"งั้นหรือ" ไปหลี่รู่ยพยักหน้า ท่าทางพออกพอใจมาก "ฉันก็ไม่เคย
ไม่ว่าเราสองคนอาจกลายเป็นเพื่อนร่วมรบกันได้นะ"

"เพื่อนร่วมรบงั้นหรือ"

"เพื่อนร่วมรบในสงครามแห่งความรักยังไงล่ะ หากเราสองคนรวม
พลังกันกระโจนลงสู่สมรภูมิแห่งความรักละก็ เราต้องทำให้สาวน้อยผู้
ไร้เดียงสาทั้งหลายมาคิโรราบตรงหน้านายพรานนักล่ารักอย่างเราได้แน่"

"อ้อ! เยี่ยมไปเลย!" เฟิงผิงหลันฟังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรนัก แต่ก็ยัง
พยักหน้าหงิกๆ อย่างเอาจริงเอาจัง "ถ้าอย่างนั้นตอนนี้เรากำลังทำอะไร

กันอยู่ล่ะ"

"ทำการทดลองไ้ล่ะ ฉันทายากรู้ว่าที่ผู้หญิงได้รับการสวมกอดจาก
 ด้านหลังในฤดูกาลอย่างนี้จะรู้สึกยังงั้บ้าง" ไปหลี่รู่ยตอบ "ต้องเข้าใจ
 ความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่ง ถึงจะรู้ว่าเธอคนนั้นกำลังคิดอะไอยู่"

"อย่างนี้เอง" เฟิงผิงหลันชะงักไปครู่หนึ่ง ฆมวดคิ้ว "แปลว่าฉันท
 แสดงเป็นผู้ชายหน้างั้ใช้ไหม"

"ไม่ใช่ นายแสดงเป็นเพื่อนนักเรียนที่แอบหลงรักฉันทมานานแล้ว
 นายเขียนจดหมายวางไว้ในล็อกเกอร์ฉันท แล้วนคั้ให้มารอที่ใต้คันทาถูระ
 ในสวนของโรงเรียน ฉันทมาถึงก่อนเวลานคั้สืบทว่านาทึ่ แม้นใจจะยังรู้สึก
 คู้มๆ ต้อมๆ แต่กั้แอบตื้นเค้นอยู่เล็กๆ พอนายมาถึงกั้เค้นเข้ามาหาฉันท
 เงียบๆ แล้วสวมกอดฉันทไว้จากคันทหลัง ก่อนจะถามฉันทว่าคันทอบของ
 คันทถามในจดหมายคั้อะไร"

"อย่างนี้เอง" เฟิงผิงหลันหยุดคิดชั่วอึ้ใจ "ฟังยังงั้กั้เป็นผู้ชาย
 หน้างั้อยู่คั้นะ"

"ค่อให้เป็นผู้ชายหน้างั้ แต่กั้เป็นผู้ชายหน้างั้ที่โรแมนติค ความ
 โรแมนติคคั้ความรักที่ผ่านโปรแกรมโฟคั้ซึ้อปแล้ว เลยลบเอารอยคันท่าง
 และความอัปลักษณ์ออกไปคั้"

"อย่างนี้เอง!" เฟิงผิงหลันตอบรับอึ้กั้ครั้ง แม่ว่าจะยังฟังไม่ค่อย
 เข้าใจคั้ตาม

คูล่าคันทึ่เป็นรุมเมคของเขาคั้มีความคิดอ่านลึกซึ้งมากทีเดียว
 คั้เลย สามปีจากนี้เขาคั้ได้เรียนรู้อะไรเออะ

หลังจากอยู่ในท่านั้นคั้สั้กพัคั้ ไปหลี่รู่ยก็เอ่ยขึ้นว่า "โอเค พอแล้ว
 ปล่อยฉันทคั้แล้ว"

เฟิงผิงหลันปล่อยมือทันทึ่ "เป็นงั้ ผลการทดลองเป็นยังงั้บ้าง"

"ร้อนมาก โคนมือซุ่มเหงื่อมาแนบตัวทำให้รู้สึกไม่ค่อยคั้เท่าไ้หระ"
 ไปหลี่รู่ยหีบสมุคโน้คปคั้งั้ริมทองบนคั้ะซึ้นมา แล้วหีบปากกาจค

บันทึก

ในกล่องกระดาษที่วางอยู่บนพื้นยังมีสมุดบันทึกลักษณะเดียวกันอีกหลายเล่ม เฟิงผิงหันออกไม่ได้ที่จะถอนใจด้วยความชื่นชม "นายทำการทดลองพวกนี้ไปทำไมล่ะ"

"ฉันชอบผู้หญิง ฉันอยากมีแฟน" ไปหลี่รู่ยตอบโดยไม่แม้แต่เงยหน้าขึ้นมอง น้ำเสียงเหมือนเป็นคำถามที่ไม่ต้องถามก็ควรรู้คำตอบอยู่แล้ว "เรียนโรงเรียนชายล้วนมาตั้งสามปี วิชาญาณอันเหี้ยมแห่งของฉันต้องการความชุ่มชื้นจากหยาดฝนสีชมพูอันหอมหวาน เรื่องพวกนี้เป็นสิ่งจำเป็นที่เราต้องเตรียมให้พร้อม ถ้าไม่พยายามก็ไม่มีทางไปถึงจุดหมาย"

"อย่างนี้นี่เอง" เฟิงผิงหันตอบด้วยความชื่นชมจากใจจริง

"สัมภาระของนายล่ะ มีแค่นี้เองหรือ"

"ที่เหลือยังไม่ส่งมา" เฟิงผิงหันพูดพลางเดินไปที่ตู้เสื้อผ้า ตั้งใจว่าจะเอาหม้อไฟฟ้าวางไว้ข้างในก่อน "เห็นว่าจะส่งมาถึงตอนบ่าย...เฮ้ย!" เขาหลุดตะโกนออกมาด้วยความตกใจเพราะเห็นสิ่งที่อยู่ในตู้

หญิงสาวผิวขาวซีดคนหนึ่งนั่งกอดเขาอยู่ในตู้เสื้อผ้าอันมีคมิคร่างกายท่อนบนสวมเพียงเสื้อเชิ้ตตัวโคร่งที่ไม่ได้ติดกระดุม เสื้อชั้นในสีแดงเลือดหมูคั่นส่วนอกอวบอ้วนให้เห็นรำไร ท่อนล่างไม่ได้สวมอะไรเลย ขาขาวเนียนราวหิมะขดอยู่ คู่แล้วทั้งไร่เคียงสาและย้วยวนในเวลาเดียวกัน แต่เหนือทรวงทรวงองค์เเวที่ชวนให้หลงใหลนั้น คือโบหน้าหญิงสาวที่ว่างเปล่าไร้ความรู้สึก ดวงตากลวงเปล่าๆ นั้นมองแล้วราวกับน้ำนิ่งในทะเลสาบอันไร้ชีวิต ชวนสยดสยอย่างที่สุด

"เป็นอะไรไป" ไปหลี่รู่ยหันมามอง "แค่ส่งมาช้าหน่อยเท่านั้นเอง คืองโมโหขนาดนั้นเลยหรือ"

"ไม่! ไม่ใช่!" เฟิงผิงหันชี้ไปที่ตู้เสื้อผ้า "นี่ของของนายหรือหรือว่าแฟนของนาย เป็นตุ๊กตาทองหรือเป็นคนจริงเเน่! คือฉันยอมรับนะว่าเธอเป๊ะมาก! แต่ว่าก็น่ากลัวมากด้วยอะ!" สิ่งที่เกิดขึ้นอย่างสุดซึ้งปรากฏ

อยู่ตรงหน้า ทำเอาเขาไม่รู้เลยว่า จะเกิดอารมณ์หรือจะฉีราดคี่!

ไปหลี่รุ่มองไปทางตู้เสื้อผ้าแล้วพुकอย่างงงววย "ก็แค่ตู้เสื้อผ้าว่างๆ เองไม่ใช่หรออ"

"ว่าไงนะ!" เฟิงผิงหลันประหลาดใจมาก "ตู้เสื้อผ้าว่างๆ เหรออ"

"นายคุณยาริเปล่าเนีย โหขนาดนี้แค่เข้าเลยหรออ"

เฟิงผิงหลันหันกลับไปมอง นัยน์ตาคำอันว่างเปล่าของหญิงสาว คูนั่นจ้องมาไม่กะพริบ

เฮอ...มอง...เห็น...ฉั้น...ค้วย...หรออ

ริมฝีปากสีแดงเลือดเผยอซ้าๆ เอื้อนเอ่ยคำพุกที่ไม่มีเสียง

เฟิงผิงหลันรู้สึกขนหัวลุกไปหมด เขาคิดจะปิดตู้แล้วหนีไปที่อื่น แต่ส่วนลึกในจิตใจกลับเกิดความปรารถนาอย่างหนึ่งขึ้นมา รวากับมีเสียงใครบางคนก้องอยู่ในหัว สั่งให้เขาเข้าไปใกล้หญิงสาวในตู้เสื้อผ้าคนนั้น

พี่!

เกล็ดแสงสีฟ้าใสลำหนึ่งส่องเข้าสู่ตู้เสื้อผ้า บักลงกลางหน้าผากของหญิงสาว สีหน้าเธอเผยแวตั้นตระหนก ปากอ้ากว้างราวกับจะร้องขอความช่วยเหลือ แต่เกล็ดแสงตรงหน้าผากสาดแสงสีน้ำเงินวาบขึ้นในฉับพลัน แล้วหญิงสาวคนนั้นก็อันตรธานไปในพริบตา ส่วนเกล็ดแสงนั้นร่วงลงพื้นแล้วกลายเป็นหยคน้ำ

เมื่อหญิงสาวหายตัวไป ความรู้สึกบึบคั้นในหัวเมื่อครู่ก็หายวับตามไปค้วย

"นั่นเป็นปีศาจชั้นค้ำ"

น้ำเสียงแผ่ความเยอหยิ่งอันคั้นเคยคังฉั้น เฟิงผิงหลันหันไปมอง จึงเห็นเด็กหนุ่มผมสีน้ำเงินที่เขาเจอเมื่อเช้ามืดวันนี้ยืนอยู่ด้านหลัง

"นายไปอยู่ที่ไหนมา ทำไมปานนี้เฟิงถึง" เด็กหนุ่มผมสีน้ำเงินเอ่ยเป็นเชิงคำหนี

"ฉั้นกลับไปที่บ้านนั้นอีกรอบ..." เฟิงผิงหลันตอบอย่างซื่อๆ "นาย

มาที่นี้ทำไมเธอ"

"ฉันมีธุระนะสิถึงต้องมานี่ นายคิดว่าฉันเมื่อไม่มีอะไรทำเลยคิดอยากคลุกคลีกับพวกมนุษย์หรือไง" เมื่อพูดจบก็ถลึงคาใส่เขา

"พวกนายเป็นเพื่อนกันหรือ" ไปหลี่รุ่มมองสำรวจเด็กหนุ่มผมสีน้ำเงินหัวจกเท้า "ฉันบอกไว้ก่อนนะ หลังจากนั้นถ้ามีงานสังสรรค์สถานสัมพันธอะไรละก็ ฉันไม่มีทางพาเขาไปด้วยเค็ดขาด"

"ถือว่าเป็นคนรู้จักกันก็พอได้...นะ" เฟิงผิงหลันไม่รู้จะอธิบายความสัมพันธ์ของพวกเขายังไงดี หนุ่มน้อยตรงหน้านี่ไม่ใช่มนุษย์ด้วยซ้ำ

"นายมาแสร้งอะไรด้วย! ไปๆ! หลบไปตรงนั้น ฉันมีเรื่องต้องคุยกับเจ้านี่!" เด็กหนุ่มผมสีน้ำเงินโบกมืออย่างรำคาญ ทำเสียงซิวๆ รวากับไล่สัตว์ตัวเล็กๆ ให้ไปพ้นหน้า

ไปหลี่รุ่มขมวดคิ้ว มองไปทางเฟิงผิงหลัน "ฉันค่อยเจ้านี้ได้ไหม"

"ขอเตือนว่าอย่าทำอย่างนั้นจะดีกว่านะ เจ้ามนุษย์" เด็กหนุ่มผมสีน้ำเงินส่งเสียงหึในลำคออย่างเย่อหยิ่ง "นายจะเจ็บตัวเปล่า"

"งั้นรอละ งั้นนายจะเอาอย่างไร จะใช้คำพูดก้าวร้าวไร้น้ำยาไร้สมองอย่างกับเด็กมัธยมต้นแบบนั้นทำให้ฉันหัวเราะจนท้องแข็งตายรึไงล่ะ"

"อะครึบๆๆ! อย่าพูดแบบนี้เลย! ทุกคนเป็นเพื่อนกันทั้งนั้นละ รักกันไว้! รักกันไว้นะ!" เฟิงผิงหลันรีบห้ามทัพทั้งสองฝ่าย พยายามผ่อนคลายบรรยากาศอันตึงเครียด "เอ่อ...คืออย่างนี้ ขอโทษด้วยจริงๆ ฉันลืมไปว่าฉันกับ...กับ...เอ่อ..."

"ฉงหลง" เด็กหนุ่มผมสีน้ำเงินตอบอย่างไม่สออารมณ์

"อ้อ! ใช่ ฉันกับฉงหลงมีเรื่องต้องจัดการนิดหน่อย เขาเลยมาหาฉัน เคียวฉันมานะ!"

รีบฉวยโอกาสก่อนไปหลี่รุ่มจะซักไซ้ต่อ เฟิงผิงหลันรีบลากฉงหลงออกจากห้อง มุ่งหน้าไปยังห้องซักผ้าสุเคราะห์เชิงทางเดิน

"เอ่อ...สิ่งที่ฉันเห็นในตู้เสื้อผ้าเมื่อกี้นี้คืออะไรนะ" เขานึกถึงแววตา

กลางเปล่าๆนั้น ในใจยังหวาคหวั่นไม่หาย

"นั่นคือพวกปีศาจชั้นต่ำ" ฉงหลงตอบ คางจ้องเครื่องซักผ้าที่มุ่มห้อง
ไม่กะพริบ "นั่นคืออะไร"

"เครื่องซักผ้า นายไม่เคยเห็นหรือ"

"โลกปีศาจไม่มีอะไรแบบนี้ พวกเราไม่ค่อยเดินทางมาโลกมนุษย์"
ฉงหลงสำรวจปุ่มบนเครื่องอย่างอยากรู้อยากเห็น

"ทำไมหลี่รู่ยถึงมองไม่เห็นปีศาจคนนั้นล่ะ"

"มีแค่นายคนเดียวที่มองเห็น เพราะนายเป็นคนทำลายผนิก ทำให้
วิญญาณของนายมีความเชื่อมโยงกับพวกเราในระดับหนึ่ง นายถึงมอง
เห็นปีศาจชั้นต่ำพวกนั้นได้ อีกอย่าง ปีศาจไม่ได้ปรากฏอยู่แค่ในห้องนั้น
แต่มีอยู่ทุกที่"

"แล้วทำไมผู้หญิงคนนั้นถึงมาอยู่ในห้องฉันได้ แล้วทำไมถึง...
แต่งตัวแบบนี้"

"นั่นคือภูกศสาวที่อาศัยอยู่ในอาคารหลังนี้ มันจะเปลี่ยนร่างไป
เรื่อยๆ ตามสิ่งที่อยู่อาศัยในบริเวณโดยรอบต้องการเห็น ในเวลากลางวัน
ปีศาจชั้นต่ำจะค่อนข้างอ่อนแอ เวลาแปลงร่างไม่อาจคงสภาพให้สมบูรณ์
ที่สุดได้ตลอดเวลา มักต้องแอบอยู่ตามที่มีค"

"อย่างนี้เอง" เฟิงผิงหันพยักหน้าอย่างเข้าใจ เสือเซ็คสีขา
วกับเรียขวาเปลือยเปล่า ย่อมเป็นจินตนาการของชายหนุ่มทุกคนอย่างไม่
ต้องสงสัย

ฉงหลงกดปุ่มปุ่มนี้คิดต่อกันหลายปุ่ม แต่เครื่องซักผ้ากลับไม่มี
ปฏิกิริยาตอบสนอง เขามวมคคืออย่างไม่สบอารมณ์ แล้วหันหน้ามาถาม
เฟิงผิงหันอย่างไม่เต็มใจนัก "เครื่องนี้ใช้อย่างไร"

"ต้องหยอดเหรียญก่อนถึงจะใช้ได้"

"แล้วทำไมไม่รีบหยอดเหรียญ"

"ฉันไม่มีเสื่อผ้าอะไรต้องซักตอนนี้เนี่ย"

"งั้นก็ถอดชุดที่นายสวมอยู่ตอนนี้แล้วโยนลงไปซักเสียสิ"

"ว่าไงนะ!" นี่มันบังคับกันชัดๆ เลย "เสื้อผ้าที่จะเอามาเปลี่ยนสวม
คอนซัคผ้ายังส่งมาไม่ถึง ถ้าถอดเสื้อตอนนี้ก็น่าอายแย่สิ!"

"ไม่เห็นต่างกันตรงไหน จากที่ฉันเห็นสภาพนายเมื่อคืน ฉันนึกว่า
ในพจนานุกรมของนายไม่มีคำว่ากระดากอายเสียอีก" นางหลงเบะปาก
อย่างรำคาญใจ แล้วเร่งอีกว่า "รีบถอดเร็วเข้า! ฉันอยากดูว่ามันทำงาน
ยังไฉ่ เร็วเข้าสิ"

"ก็ได้ๆ" เฟิงผิงหลันยิ้มเผื่อน ก่อนจะถอดเสื้อกับถุงเท้าแล้วเปิด
ฝาเครื่องซักผ้า ปรากฏว่านางพยาบาลผูกผมแกละสองข้างที่นั้งขคอยู่
ในนั้นท่าเขาคใจแทบตาย "แม่เจ้า! ทำไมเจออีกแล้ว!"

นางหลงคิดนิ้ว เกล็ดแสงสีน้ำเงินพุ่งตรงเข้าไปในเครื่องซักผ้า สาว
น้อยอันทรธานไปในพริบตา

"เขตนี้ตั้งอยู่ตรงรอยต่อระหว่างอาณาเขตของสองมิติพอดี ปีศาจ
ชั้นล่างสามารถเข้ามาที่นี่ได้ แต่พวกมันจะไม่มีร่างกาย มีแต่ปีศาจที่
เคียดแค้นมนุษย์หรือใกล้ตายเท่านั้นที่เป็นอันตราย"

"มิน่า ถึงรู้สึกหน้าตาเหมือนผี..."

"ร้อยละเก้าสิบของผีบนโลกมนุษย์เป็นร่างแปลงของปีศาจชั้นต่ำ
พวกมันเป็นสิ่งมีชีวิตที่เราฆ่าให้ตายได้ แต่การประกอบร่างให้มีตัวมีตน
ในมิติของพวกนายเป็นเรื่องยากมาก พวกมันจึงมีตัวตนอยู่ได้ในลักษณะ
นี้เท่านั้น วิญญาณของคนที่ตายจะกลับไปยังที่ที่ควรไป ไม่อาจอยู่บนโลก
มนุษย์ต่อไปได้ อีกอย่าง ปีศาจจะสนใจมนุษย์ที่มองเห็นพวกมันเป็น
พิเศษ หากนายมีปฏิกริยาโต้ตอบอะไรมากไปละก็ ปีศาจพวกนี้ก็จะเข้ามา
หานายเอง"

"งั้นต้องทำยังไงล่ะ"

"ทางที่ดีคือไม่ต้องสนใจ"

"มันยากมากเลยนะ..." แต่สาวสวยแต่ชวนสยองที่ปรากฏตัวไม่เลือก

ที่ก็ทำให้หัวใจเขาแทบหยุดเต้นแล้ว หากเจอแบบนี้อีกหลายๆ ครั้งละก็ เขากลัวว่าหัวใจหัวใจจะทนรับไม่ไหว

เฟิงผิงหลันโยนเสื่อลงเครื่องซักผ้าแล้วหยอกเหรียญ เครื่องจักรเริ่มทำงาน ฉงหลงเดินเข้าไปคู่ด้วยความกระตือรือร้นสูดซึด เปิดฝาเครื่องซักผ้าเตรียมจะคว้าเครื่องจักรนั้นทำงานอย่างไร

"ถ้านายเปิดฝาละก็ มันจะหยุดทำงานนะ"

"ว่าไงนะ ถ้าฉันฉันจะรู้ได้ยังไงว่ามันแอบอู้งานรีเปล่า"

"เครื่องจักรอู้งานไม่เป็นหรอกนะ"

"ฉันนายเองก็ไม่เคยเห็นไซ้ใหม่บ้างในเป็นยังไง" ฉงหลงหยุดคิดครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยปากว่า "นายเข้าไปข้างในแล้วดูว่ามันทำงานยังไง เสร็จแล้วออกมาเล่าให้ฉันฟัง"

"พูดเป็นเล่นไปได้! ทำแบบนั้นฉันก็ตายนะสิ! ทำโมนายไม่เข้าไปเองล่ะ!"

"เพราะข้างในมีเสื่อสกปรกๆ ของนายอยู่" ฉงหลงตอบหน้าตาเฉย คำตอบนั้นทำให้เฟิงผิงหลันไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี "ขอโทษด้วยแล้วกันนะ..."

"อ้อไซ้ นี่นายกลับไปที่บ้านของเราอีกรอบไซ้ใหม่ ไปที่นั่นทำไม"

"อ้อ! ก็ฉันอยากยืนยันให้แน่ใจว่าฉันไม่ได้ฝันไป" เฟิงผิงหลันเหลือบมองข้อมือโดยสัญชาตญาณ รอยแดงนั้นจางไปบ้างแล้ว "เหลือแค่ผู้ชายผมน้ำคาลที่เป็นครึ่งคนครึ่งงูอยู่คนเดียว"

"นายเจอเคเวตซัลเทรอส" ฉงหลงประหลาดใจมาก

"ใช่แล้ว"

"เคเวตซัลไม่ค่อยชอบมนุษย์ นายพยายามอย่าอยู่ใกล้เขาให้มากนักจะดีกว่า" ฉงหลงชะงักไปครู่หนึ่ง "แต่ตามหลักแล้ว เขามักหลบเลี่ยงพยายามไม่เจอสิ่งที่ตัวเองเกลียด ไม่นึกเลยว่าเขาจะมาปรากฏตัวให้นาย"

เห็น..."

"จริงเหรือ!" พอได้ฟังคำพูดนี้ เฟิงผิงหลันอดไม่ได้ที่จะรู้สึกถึงโลกในใจ "แล้วนายละ ทำไมถึงอุทิศสำหามาหาฉันถึงที่นี่"

"ใครตั้งใจมาหานา—"

ไม่รอให้ฉงหลงพูดจบ เฟิงผิงหลันก็สรุปเคเอาเองเสร็จสรรพ "อ้อ! หรือว่านายตั้งใจมาเตือนฉันเรื่องปีศาจชั้นต่ำ เพื่อให้ฉันระวังตัว"

ฉงหลงอารมณ์เสีย "ตั้งจงตั้งใจอะไรกัน—"

"ขอบคุณมากนะ นายนี่เป็นคนดีจริงๆ เลย!"

ฉงหลงอึ้งไปเล็กน้อย เฟิงผิงหลันฉวยโอกาสนี้อำแขนทั้งสองโผเข้าสวมกอดอีกฝ่าย

"สามหาว!" ฉงหลงตะโกนลั่น สีหน้าราวกับได้กลิ่นไข่น่า ตาจ้องเฟิงผิงหลันเหม็งอย่างไม่สบอารมณ์ "ไอ้คนชั้นต่ำ! ใครอนุญาตให้นายแตะต้องตัวฉัน! ทูเรศที่สุด!" เขาผลักบั้นเอวเฟิงผิงหลันเค็มแรงแล้วสะบัดตัวหนี

"โอ๊ย! เจ็บจัง" เฟิงผิงหลันปล่อยมือแล้วกุมหลังเอาไว้

"ต่อไปห้ามทำแบบนี้อีกนะ!" ฉงหลงเตือนเสียงเกรี้ยว

"โอเคๆ เข้าใจแล้ว" เฟิงผิงหลันยิ้มน้อยๆ "นายมาคนเดียวเหรือ"

"นอกจากเคตซัลแล้ว คนอื่นที่เหลือก็มาที่นี่ พวกเขา กำลังสำรวจที่อื่นอยู่ อีกเคียวไซเมิร์ฟก็ไปกับเหลียวจะมารวมตัวกับฉัน" ฉงหลงหยุดไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อว่า "ฉันหมายถึงคนที่เป้นเพศเมียกับคนที่ขบสีทองสองคนนั้นนะ"

"แล้วคนที่สีดำกับสีขาวชื่ออะไร"

"สองคนนั้นคือมอร์ริสกับตงย่า" ฉงหลงเหลือบมองเครื่องซักผ้า

"แล้วเจ้าสิ่งนี้จะหยุดทำงานเมื่อไหร่"

"พอซักเสร็จแล้วยังต้องบิคน้ำออกอีก อย่างน้อยอีกยี่สิบนาที่ถึงจะเสร็จ" เฟิงผิงหลันมองนาฬิกา ตอนนี้เที่ยงกว่าแล้ว "งั้นเราไปกินข้าวด้วย"

กันไหม เคี้ยวฉมฉมเยิ้มเสื่อจากไปหลี่รู่ย แล้วเราไปโรงอาหารด้วยกันนะ!"

ฉงหลงหยกคึกคึกครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยปากตอบ "ไปเสียบอกว่าพวกเราต้องคอยสังเกตพฤติกรรมของพวกมนุษย์ เพื่อจะได้ทำตัวให้กลมกลืนกับฝูงชนง่ายขึ้น ประจวบเหมาะกับที่นายมาเซิญฉัน ในเมื่อเป็นแบบนี้ ฉันคงต้องยอมไปช่วยเพื่อไม่ให้เสียน้ำใจ"

"ต้องขอโทษด้วยที่ทำให้นายลำบากนะ" เฟิงผิงหลันยิ้มเพื่อน

เมื่อกลับมาที่ห้องพวกเขาได้เห็นไปหลี่รู่ยกำลังเก็บข้าวของที่กองพะเนินราวภูเขาอยู่บนพื้น

พอเห็นเฟิงผิงหลันเปลือยท่อนบนเดินกลับเข้ามาในห้อง ไปหลี่รู่ยก็ขมวดคิ้ว "เสื่อนายไปไหนล่ะ"

"ซั๊กอยู่น่ะ"

ไปหลี่รู่ยเงิบไปครู่หนึ่ง "...พวกนายไปทำอะไรกันมาถึงต้องซั๊กเสื่อ"

"ไม่มีอะไรหรอกน่า แค่เมื่อกี้บังเอิญทำเสื่อเลอะ ก็เลยต้องถอดไปซัก ซ้ำๆ" เฟิงผิงหลันเอามือเกาหัวอย่างกระอักกระอ่วน แล้วถามว่า "ขอฉมฉมเยิ้มเสื่อหน่อยได้ไหม"

"ได้สิ" ไปหลี่รู่ยจึงเปิดลิ้นซั๊กหยิบเสื่อออกมาตัวหนึ่ง ก่อนส่งให้เฟิงผิงหลัน เขากำชับหนักแน่นว่า "แต่ฉันขอรับรองนะ คอนสวามเสื่อตัวนี้อย่า 'บังเอิญทำเสื่อเลอะ' อีกนะ..."

โรงอาหารของเซฟาเนียมีสองที่ ที่แรกอยู่ฝั่งเหนือของเขตโรงเรียน

อีกที่หนึ่งอยู่ในชั้นใต้ดินของหอพัก ชั้นใต้ดินของหอพักนักเรียนหญิงกับหอพักนักเรียนชายเชื่อมทะเลถึงกัน โรงอาหารซึ่งเชื่อมต่อระหว่างหอพักทั้งสองจึงมีคุณสมบัติเหมือนห้องโถงที่นักเรียนใช้พักผ่อนและพูดคุยกัน เปรียบได้กับสะพานนกกกระเรียนที่พาดสายเลี้ยววู่วับหญิงทอดผ้าจากหอชายและหอหญิงให้มาพบกัน เพิ่มความกระชุ่มกระชวยให้ชีวิตเด็กหอ

อันน่าเบื่อหน่าย

ยังเหลือเวลาอีกสี่วันก่อนจะเปิดเทอมอย่างเป็นทางการ คอนนี่ในหอพักมีแค่นักเรียนใหม่ที่เพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ คังนั้นนอกจากร้านสะดวกซื้อแล้ว ก็มีร้านอาหารแค่ร้านเดียวที่เปิดให้บริการ เหล่านักเรียนนั่งกระจัดกระจายกันบางคาตามโต๊ะในโรงอาหาร

ไปหาลี้รู่ยกวาดคตารวกับเรคาร์มองสำรวจรอบโรงอาหาร จากนั้นตัดสินใจอย่างรวดเร็วรววเหยี่ยวที่เลี้ยงเหยื่อเป็นมันเหมาะ พุงตัวด้วยความเร็วสูงตรงไปยังที่นั่งมุมโรงอาหารซึ่งอยู่ใกล้กับห้องน้ำ

"จะนั่งตรงนี้จริงๆ เหรอ" เฟิงผิงหันมองที่ว่างที่อื่น "ตรงนี้ไกลจากร้านอาหารมากเลยนะ"

"ตรงนี้อยู่ใกล้สิ่งที่ฉันอยากได้..." ไปหาลี้รู่ยกแล้งทำทีเคร่งขรึมระหว่างพูด สายตาก็จ้องไปยังที่นั่งถัดไปข้างหน้าต่างโต๊ะ แวดตาแฝงด้วยความหวังและความตื่นเต็นเล็กน้อย เฉพาะชายหนุ่มวัยกำลังพลุ่งพล่านเท่านั้นที่จะมีสายตาแบบนี้

ฉงหลงขมวดคิ้วแล้วถามกลับอย่างไม่เห็นด้วยว่า "เลือกที่นั่งใกล้หลุมสุขา นายอยากกินขี้หรือไง"

"ไม่ใช่ซะหน่อย!" ไปหาลี้รู่ยกตอกกลับเสียงแข็ง ก่อนจะลดเสียงลงแล้วพูดว่า "เห็นโต๊ะข้างหน้าต่างนั่นไหม"

เด็กหนุ่มทั้งสองมองไปทางที่ไปหาลี้รู่ยกบอก จึงเห็นว่าที่นั่งถัดจากพวกเขาไปสองโต๊ะ มีนักเรียนหญิงหน้าหวานคนหนึ่งนั่งอยู่คนเดียว กำลังก้มหน้าก้มตาคินอาหารอย่างเงียบๆ

"นั่นคือเป้าหมายของฉฉิน" ไปหาลี้รู่ยกกระหึ่มยิ้มย่อง

"นายอยากแย่งอาหารของเธอหรอ" ฉงหลงขมวดคิ้วอีกครั้ง "การฉกชิงจากผู้อ่อนแอที่อยู่เพียงลำพังเป็นการกระทำที่ต่ำทรามมาก ฉฉินว่านายกินขี้แน่ละแล้ว"

"นายสิกินขี้! ใครคิดแย่งอาหารของเธอล่ะ นายจงใจหาเรื่องฉฉิน"

ใช้ไหม!"

"อะฮ่าๆ ฉงหลงเขาล้อเล่นนะ แหม...ช่างมีอารมณ์ขันจริงๆ เลยนะ ทำเอาฉันหัวเราะจนท้องแข็งเลย ฮ่าๆๆ" เฟิงผิงหลันรีบห้ามทัพแล้วผืนหัวเราะอย่างฝืดเฟื่อน สิ่งที่ได้รับกลับมาคือสายตาเย็นชาของฉงหลงและไปหลี่รู่ย

ไปหลี่รู่ยถลึงตาใส่ฉงหลงแล้วพูดต่อว่า "สรุปแล้วก็คือ ผู้หญิงที่อยู่ตัวคนเดียวเราจะเข้าไปชวนคุยได้ง่ายกว่า แม้ว่าตอนแรกๆ เธออาจจะตั้งกำแพงใส่เราบ้าง แต่อย่างน้อยก็บุกเข้าจู่โจมได้ง่ายกว่าผู้หญิงที่อยู่รวมกันเป็นกลุ่ม"

"อ้อ! ถ้านั้นหลี่รู่ยผู้เชี่ยวชาญด้านการจีบสาวพร้อมจะลงมือแล้วหรือยัง จะบุกจู่โจมเพื่อฉกชิงดวงใจของหญิงสาวผู้ใสซื่อแล้วใช้ไหม" เฟิงผิงหลันพูดอย่างคั่นคั่น

"ไม่ ถ้าเรานั่งแล้วลงมือทันทีจะดูจงใจจนเกินไป ทั้งยังอาจเป็นการแหวกกฎ้าให้รู้คั่น นี่เป็นเรื่องที่พวกมื่อใหม่มักทำพลาดกันเสมอ เราต้องค่อยๆ ทำไปตามขั้นตอน ให้ดูราวกับว่าทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นตามธรรมชาติ จะเข้าไปทันทีเลยไม่—"

ฉงหลงซัดคั่นอย่างหมคความอคทน "งั้นนายจะเอาอย่างไร"

ไปหลี่รู่ยเสียบไปอีคใจหนึ่ง "...ไปสั่งอาหารก่อนก็แล้วกัน"

ฉงหลงถลอกตาแล้วกระซิบเสียงเบา "กินอาหารกับพวกมนุษย์นี้ช่างยุ่งยากจริงๆ..."

ทั้งสามลุกเดินไปยังร้านอาหาร เฟิงผิงหลันจงใจชะลอฝีเท้าลงมาเดินกับฉงหลงอยู่ด้านหลังไปหลี่รู่ย แล้วเอ่ยถามเสียงเบาว่า "นายกินของพวกนี้ไม่เป็นไรแน่นะ" เขาคิดว่าอาหารของปีศาจน่าจะแตกต่างจากมนุษย์

"พอปีศาจเดินทางมาอยู่บนโลกมนุษย์แล้ว ร่างกายก็จะปรับตัวเพื่อให้เหมาะกับการอยู่อาศัยในมิตินี้ คั้งนั้นพวกเรากินอาหารของมนุษย์ได้เพียงแต่พฤติกรรมการคีมกินไม่ค่อยเหมือนคนทั่วไปเท่านั้นเอง"

"ถ้าอย่างนั้นทำไมปีศาจชั้นต่ำที่เราเจอเมื่อถึงต้องกินพลังชีวิตของมนุษย์ด้วยล่ะ"

"ปีศาจที่ไม่มีร่างกายกินได้เฉพาะสิ่งที่ไม่มีร่างกายเหมือนกันเท่านั้น สิ่งมีชีวิตชั้นต่ำแบบนั้นไม่แตกต่างจากปรสิท ยิ่งปีศาจระดับสูงเท่าไรก็ยิ่งปรับตัวให้เข้ากับมิติที่แตกต่างได้ง่ายคายมากขึ้นเท่านั้น ทำให้ยากต่อการแยกแยะจากมนุษย์ธรรมดา นี่ก็เป็นทักษะการเอาตัวรอดระดับสูงอย่างหนึ่ง" ฉงหลงส่งเสียงหิโนคอออย่างไม่พอใจ "พวกเราระดับสูงกว่าปลาเล็กปลาน้อยพวกนั้นหลายเท่าตัว"

เมื่อเดินมาถึงบูทขายข้าวกล่อง ฉงหลงมองกับข้าว สีหน้าฉวยแวไม่พอใจ

"มีนมวัวหรืออาหารที่ทำจากนมไหม"

"มีนมมาร์คค่านข้างมีขายนะ" เฟิงผิงหลันชี้นิ้วไปยังร้านค้าอีกฝั่ง

"พาฉันไปที่นั่น"

"อ้อ! ได้สิ" พอเขาบอกไปหลี่รุ่ยให้รู้แล้ว ก็พาฉงหลงมุ่งหน้าไปที่ร้านนั้น

เขาพบว่าตัวเองเริ่มชินกับความตรงไปตรงมาจนแทบจะเรียกว่า ขวานผ่าซากของฉงหลงแล้ว

แม้ว่าคูเฝินๆ อีกฝ่ายจะเหมือนหยิงยโสไม่เห็นหัวใคร แต่เขากลับไม่รู้สึกโกรธเคืองเลยสักนิด...ไม่นะ! หรือว่าเขาจะมีนิสัยชอบการถูกทารุณแฉงอยู่ในตัว อย่างบอกนะว่าอันที่จริงแล้วเขาโหยหาความสุขจากความเจ็บปวดที่มีคนมาจิกหัวใช้ มาควบคุม มาสั่ง หรืออาจถึงขั้นจับมัดมือเท้าเชี่ยนด้วยแสร้แล้วหยคน้ำคาเทียน ชีวิตนักเรียนมัธยมต้นช่างเป็นการเปิดประตูให้เขาได้ค้นพบโลกใหม่ที่ไม่เคยรู้จักมาก่อนจริงๆ

ขณะที่เฟิงผิงหลันกำลังคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยอยู่นั้น วัตถุแข็งๆ เย็นเจี๊ยบชิ้นหนึ่งก็ถูกยัดลงในมือเขา เมื่อก้มหน้าลงมองจึงเห็นว่าเป็นขวดนมวัวไซส์ครอบครัวขวดหนึ่ง

"ฉันทานนี่"

"ชื่อขวกเล็กกว่านี้หนอยไม่ได้เหรอ..."

"ฉันทฮิบมาแค่ขวกเดียวก็ถือว่าเกรงใจมากแล้ว" ฉงหลงพุดอย่าง
ไม่สบอารมณ์

"แต่อย่างเดียวเหรอ" เฟิงผิงหลันประหลาดใจ "ไม่กินคู่กับอะไร
อย่างอื่นหนอยเหรอ"

"ใช่" ฉงหลงอธิบาย "นี่เป็นอาหารบนโลกมนุษย์ที่เข้ากับฉันทได้
มากที่สุด อาหารที่เหมาะสมกับปีศาจแต่ละคนแตกต่างกันไป แต่ส่วนมาก
แล้วจะมีแค่ประเภทเดียว"

"กินอย่างอื่นแล้วจะเป็นยังงเหรอ"

"ก็ไม่เป็นยังง แต่ไม่ชอบ แน่นอนว่ามีปีศาจบางตัวที่แพ้อาหาร
บางประเภท แต่เป็นแค่ส่วนน้อย อีกอย่าง หากไม่มีผลคืออะไรละก็ ทำไม่
ต้องฝืนตัวเองให้กินของที่ไม่ชอบด้วยละ" ฉงหลงถามกลับ

"ที่นายว่ามาก็จริงนะ" คุณ่าความหวั่นคงเป็นนิสัยพื้นฐานที่พบได้
ในปีศาจทุกคน

"นี่ข้าวเที่ยงของนายเหรอ" เมื่อกลับมายังที่นั่น ข้าวเที่ยงของ
ฉงหลงก็ทำให้ไปหลี่รู่ยเกิดความสงสัยขึ้นมาทันที

"ไม่ใช่เรื่องของนาย นายกินจีของนายไปสิ!" ฉงหลงบิดเบิดขวก
แล้วเสียบหลอดลงไป จากนั้นเริ่มค้มนมค้วยทวงท่าสง่างาม พร้อมกันนั้น
มุ่มปากก็ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มอย่างสุขใจ

เมื่อเห็นฉงหลงที่ปกคิคอยแต่จะถูถูกุแคลนคนอื่นมีสีหน้าแบบนั้น
เฟิงผิงหลันก็รู้สึกขึ้นมาว่า ที่จริงเวลาฉงหลงเป็นแบบนี้ก็น่ารักมากทีเดียว

"แล้วอาหารของนายละ" ไปหลี่รู่ยมองเฟิงผิงหลันที่ไม่มีอะไรวาง
อยู่ตรงหน้าแล้วขมวดคิ้ว "นายคงไม่ได้คิคจะค้มนมสดขวกนั้นด้วยกันกับ
เขาใช่ไหม ถึงฉันทจะไม่ม็อคคืออะไรกับรสนิยมทางเพศของคนอื่น แต่ฉันท
ไม่มีทางยอมให้ใครมาทำเรื่องแบบนี้อย่างไม่อายประชาชีต่อหน้าฉันท

ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองอะไรเลย

ที่แท่นก็เป็นปีศาจเหมือนกันหรือนี่...

นกค้อนน้อยเดินไปหาฉลงหลง จากนั้นยกปีกทั้งสองขึ้น แล้วร่างของนกน้อยก็สลายกลายเป็นขนนกอันวิจิตรงดงาม ลอยละล่องไปที่ภายในพริบตา ยามขนนกนั้นร่วงลงก็เกิดเสียงกระซิบแผ่วเบาอ่อนหวาน แม้ว่าเสียงนั้นจะอยู่ใกล้แสนใกล้ แต่เฟิงผิงหลันกลับฟังไม่ออกเลยสักนิดว่ากำลังพูดอะไร เมื่อขนนกนั้นร่วงลงสู่พื้น ก็อันครธานหายวับไป

"นั่นอะไรนะ" เฟิงผิงหลันกระซิบถาม

"...ภูตรับใช้ของไซเมิร์ฟ" ฉลงหลงปิดฝาขวด "ฉันต้องไปแล้ว"

"นายต้องกลับแล้วหรือ"

"เหมือนว่าพวกไปเหลียวจะเจออะไรบางอย่าง ฉันต้องไปดู" ฉลงหลงหัวขวคนมสคที่ยังคิมไม่หมดแล้วลุกขึ้นเตรียมเดินจากไป

"รอก่อน!"

"มีอะไรหรือ" ฉลงหลงชะงักฝีเท้า

"คือว่า นายจะมาที่นี่อีกไหม" เฟิงผิงหลันอดถามไม่ได้ "พวกเราจะได้เจอกันอีกไหม"

ไปหลี่รู้ยกลกอกตา "นี่พวกนายเล่นละครอะไรกันอยู่หรือ"

เมื่อเห็นสายตาที่เต็มไปด้วยความหวังและความใส่ใจของเฟิงผิงหลันที่นั่นแล้ว ฉลงหลงก็รู้สึกขึ้นมาว่าอยู่คุยเล่นเรื่อยเปื่อยกับเฟิงผิงหลันที่นี้ก็ไม่วุ่นเหมือนกัน แต่สมองของเขากลับสั่งการให้หยุดความคิดเหลวไหลนั้นทันที

"ฉันไม่รู้" ฉลงหลงมองเฟิงผิงหลันแล้วชะงักไปอีคใจหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยปากอย่างล้งเลเล็กน้อย "บางที่อาจจะเจอก็ได้...ฉันจะพยายาม"

เมื่อพูดจบก็จากไปอย่างรีบร้อนพร้อมกับพาความกระดากอายที่แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังไม่รู้ว่ามาจากไหนไปด้วย